VIII. évfolyam, 19. szám

1952. május 8

Ludas Matyi

70 fillér

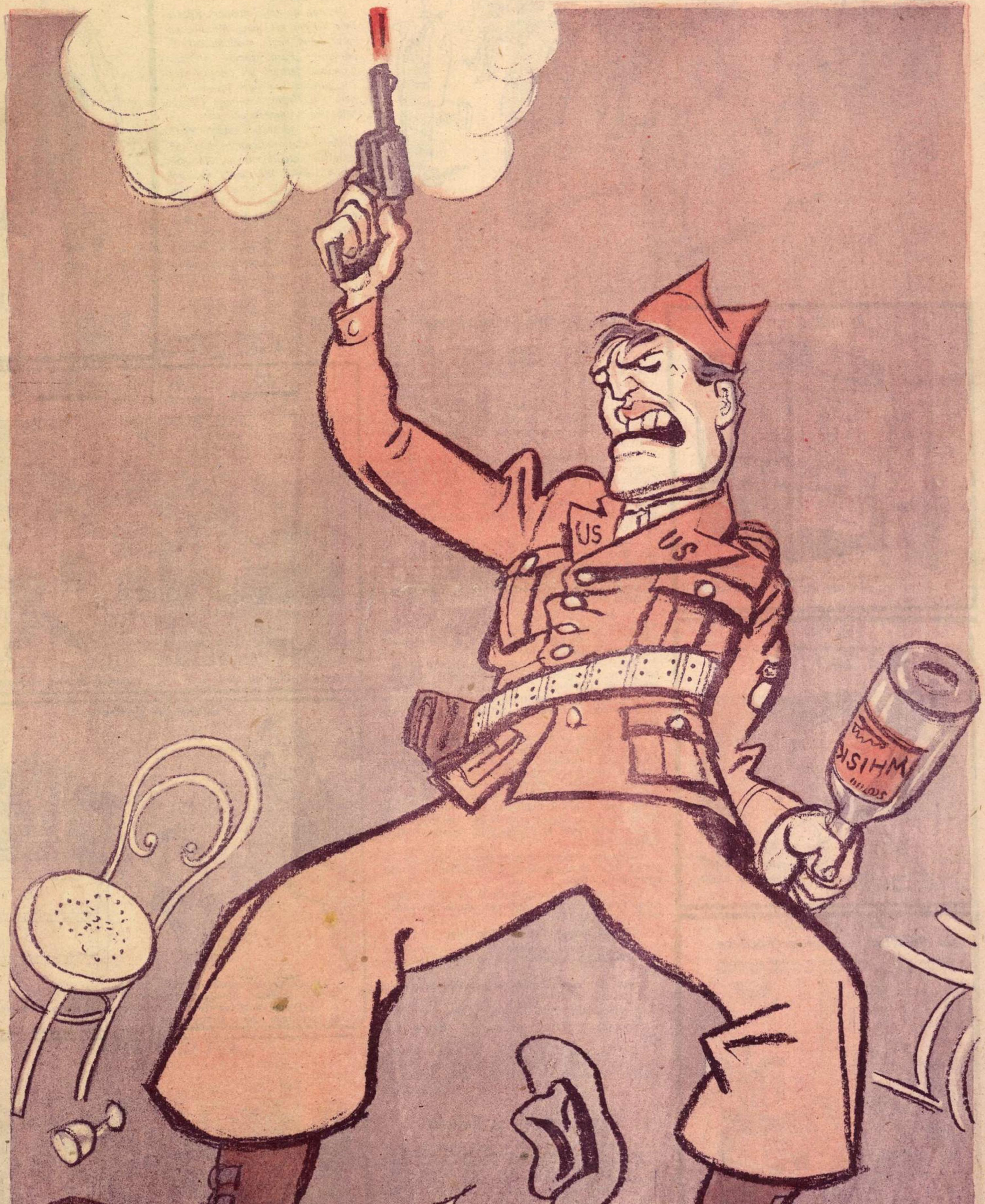
US
US
SCOTCH WHISKY
WHISKY

1 300.000 dollárt szavaztak meg

Nem lesz az kevés?

Nem fognak petrezselymet árulni!

A DIMÁVAG kezdeményezése: Használjuk ki a gépeket mind a három műszakban!

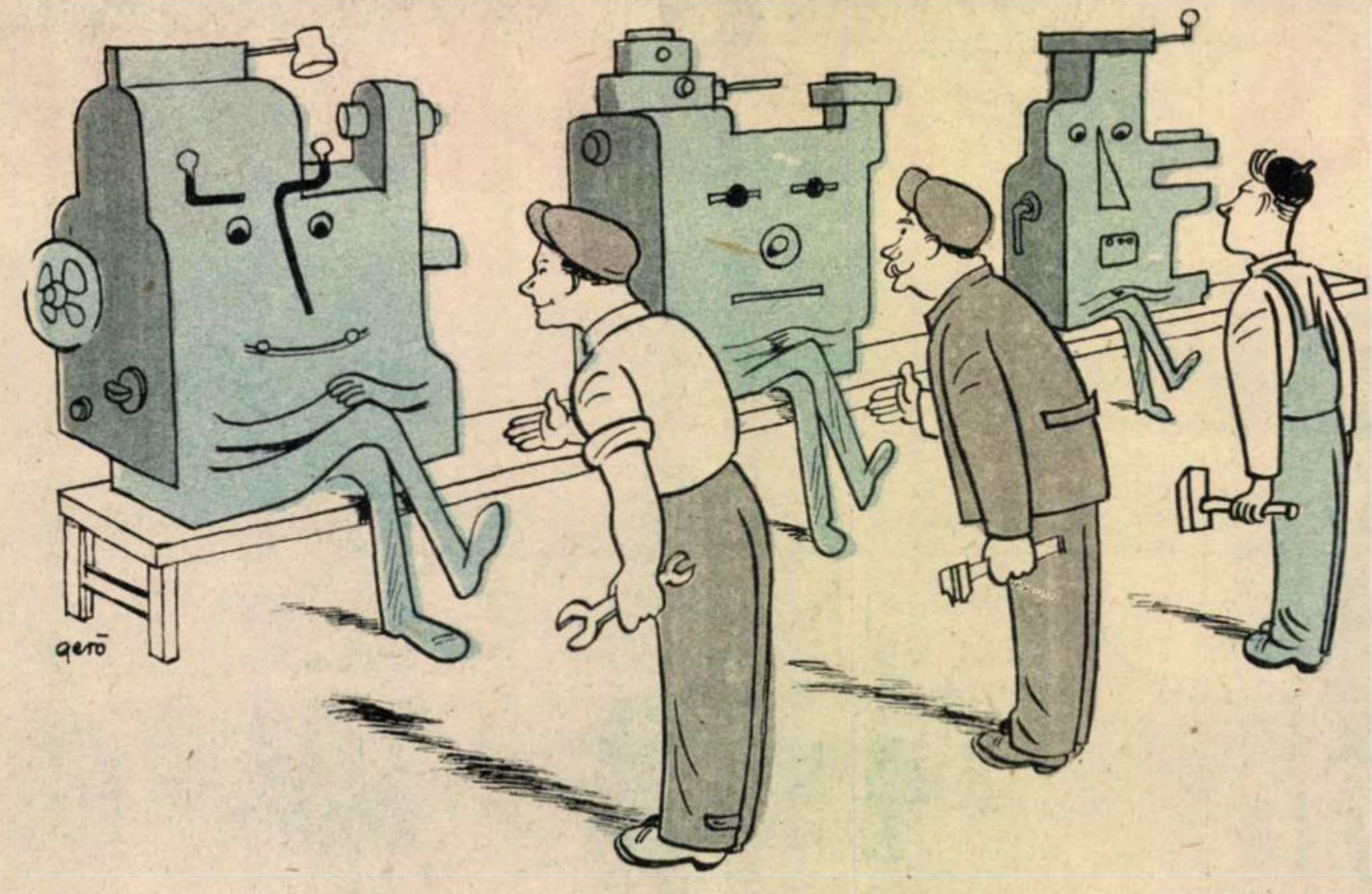

— Szabad egy harmadik fordulóra?

Kedves Ludas Matyi!

Én nem tudom, más hogy van vele, de mi például, vagyis feleségem és két gyermekem a paradicsomos babot szalonnával nagyon szeretjük, viszont a pacalt... ne is essék szó róla.

Tegnap az „éjjel-nappal" Közértben kértem két adag Mirelite paradicsomos babot, szalonnával. És kaptam „Paradicsomos bab, szalonnával" feliratú két celofán zacskót, pirosas keményre fagyott ételneművel. Hazavittem, egy lábasba helyeztem, megmelegítettem. — Melegítés közben azonban csoda történt: a „Paradicsomos bab szalonnával" átváltozott pacallá, szalonna nélkül. És most kétségek között élek: nem tudom, isten büntetett-e meg ezzel a kellemetlen csodával valamilyen bűnömért, vagy netán — amit sokkal kevésbbé akarok hinni — a Mirelite árulja így rangrejtve „Paradicsomos bab szalonnával" feliratú zacskóban a pacalt.

Szeretném, ha kétségeimre választ kapnék.

Elvtársi üdvözlettel

Zolnay Vilmos

Sliccelt szoknya a divat

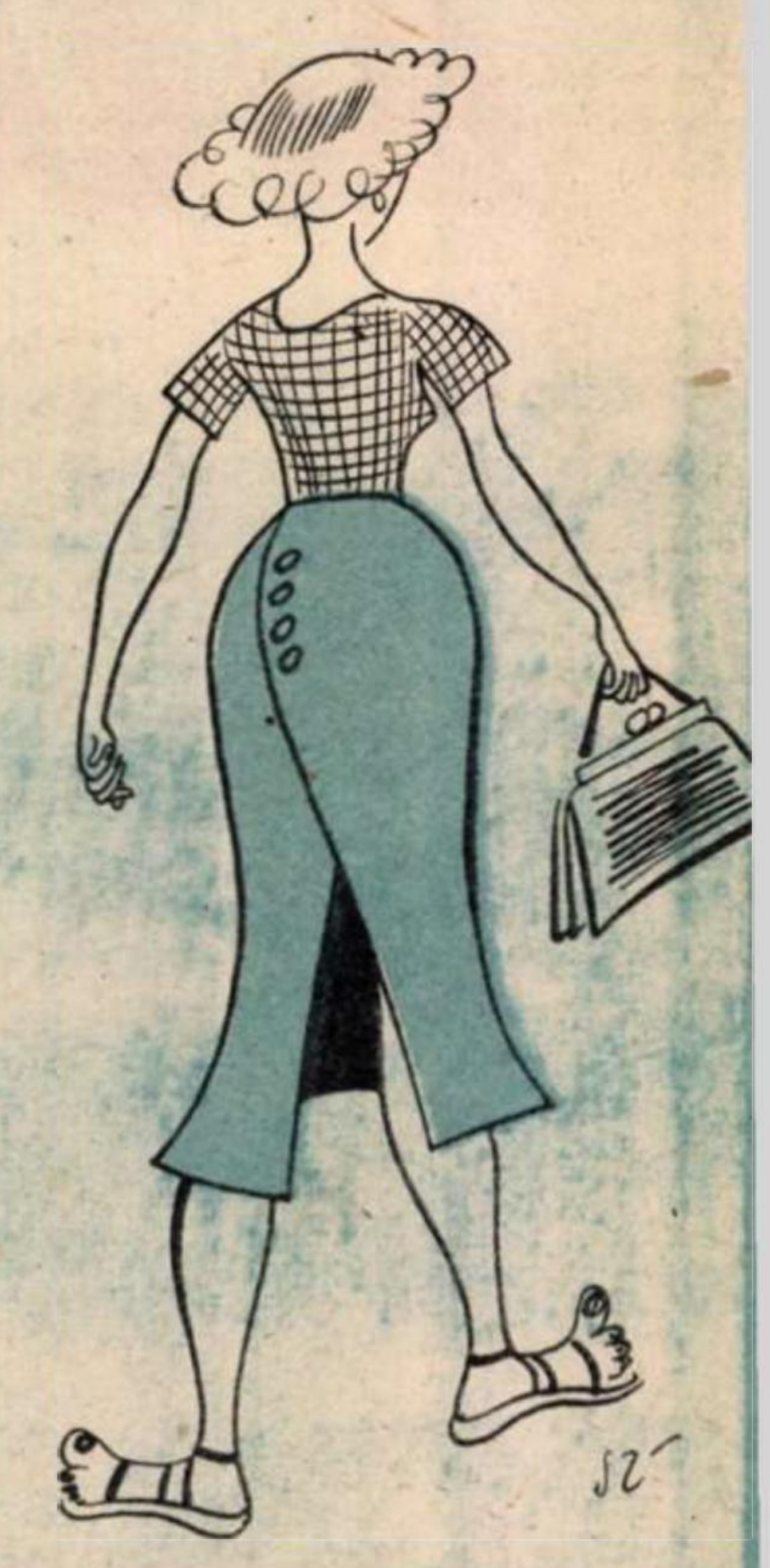

Praktikus

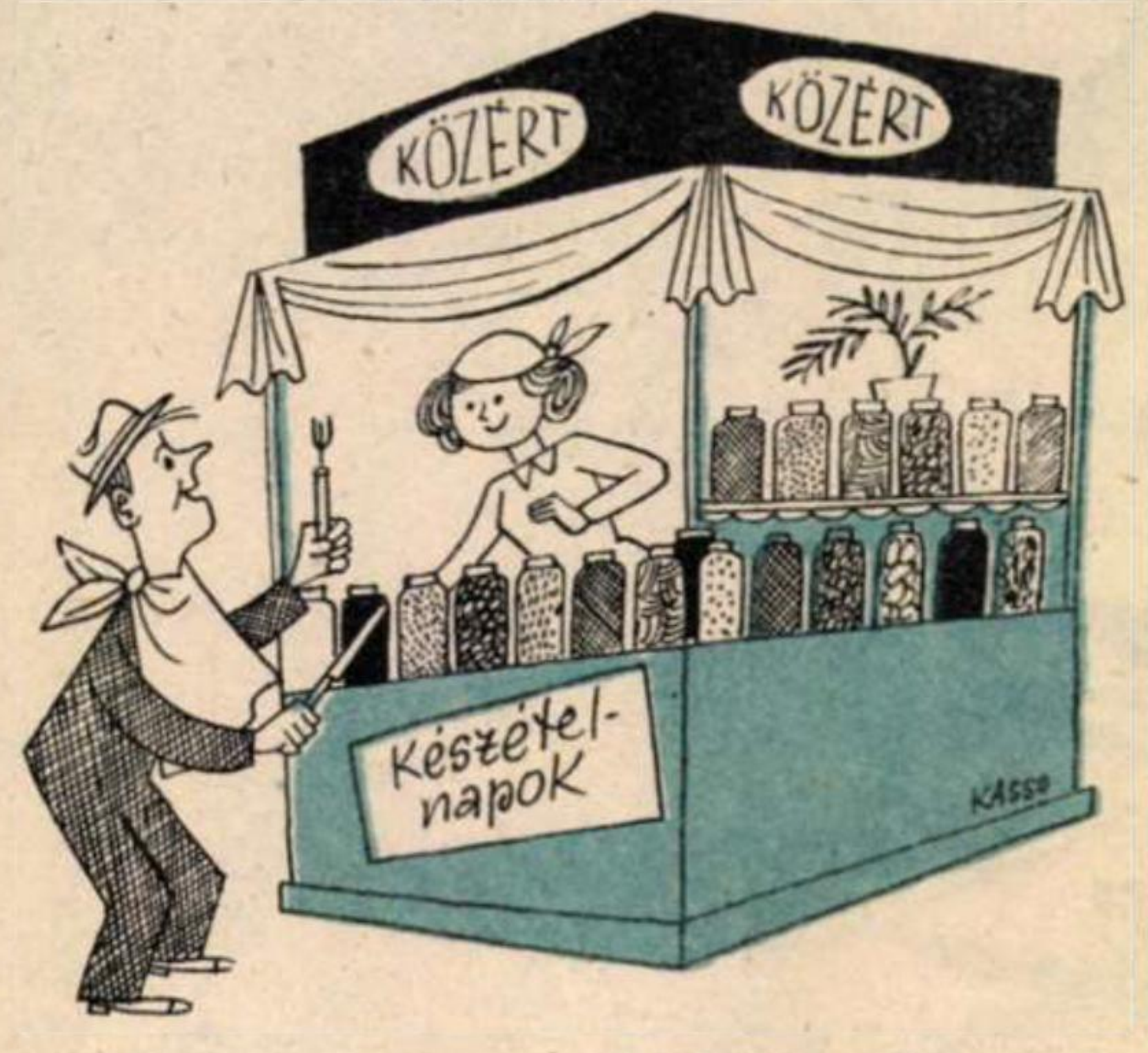

— Kérek gyorsan egy készételt, mert nagyon éhes vagyok!

SIKER!

Több mint huszonháromezerrel növekedett tavaly óta a beutalt dolgozó üdülők száma.

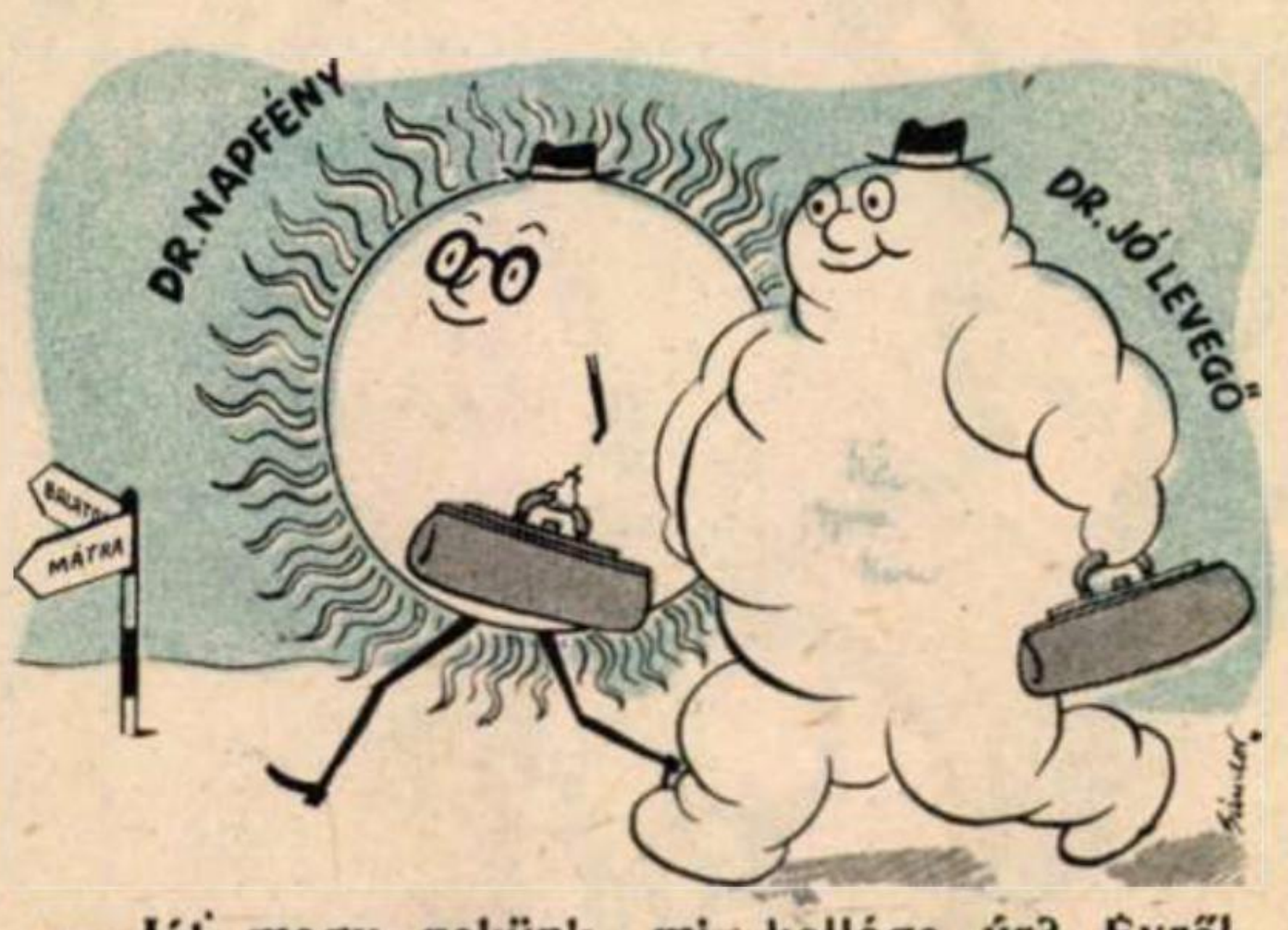

— Jól megy nekünk, mi, kolléga úr? Évről-évre több vendégünk van!

Lazsa szaktárs, az ebédelési idő világrekordere

„Olyan mint a rétestészta a szaktárs ebédje, nyúlik-nyúlik jó hosszúra, se hossza, se vége!"

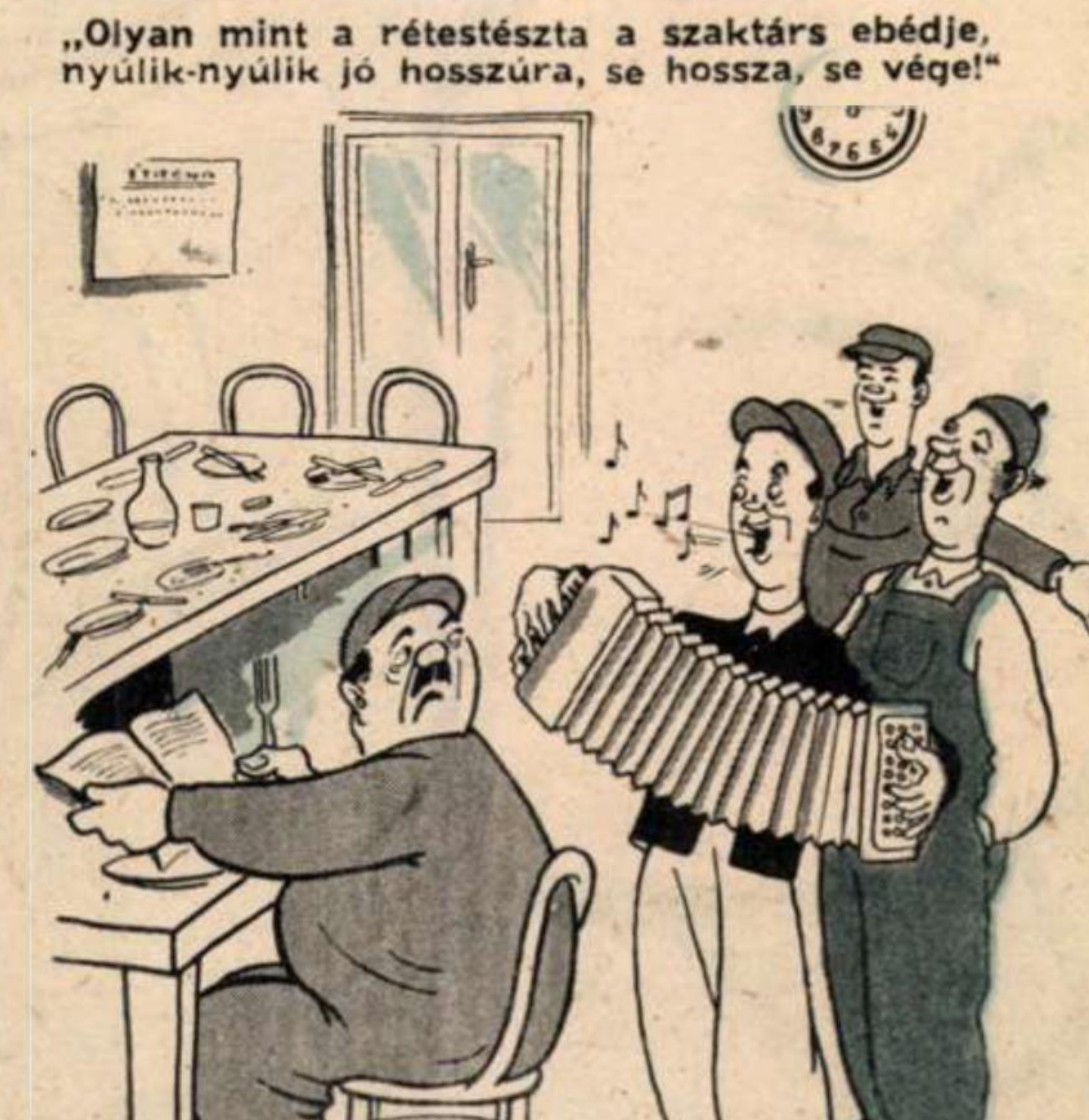

— Ejnye, ejnye, így kicsasztuskáznak engem?
— Ne restelkedjék, Lazsa szaktárs, hiszen nem hallja senki, a többiek már egy félórája a gépnél vannak!

Kirándulás és értekezlet

Általános öröm fogadta a „Be- és Kiszerelő" vállalatnál Csanádi főosztályvezetőnek azt a javaslatát, hogy a vállalat dolgozói vasárnap testületileg vegyenek részt egy dunai hajókiránduláson. „Ismerd meg a Dunát" — címmel kelt szárnyra a mozgalom és arra mindenki jelentkezett, — valljuk be őszintén — nemcsak a kezdeményező magas személye, de a pompásnak ígérkező hajóút miatt is.

Vasárnap reggel nyolc órakor az üzem apraja-nagyja ott tolongott a Molotov-téri hajóállomáson. Csongrádi elhozta a gyerekeit is, Varga a horgászfelszerelését, Csabai mint precíz ember a Dunakanyar színes térképét. Bélai nem volt ilyen tudományszomjas, ő csak egy üveg szekszárdit hozott magával.

Suhanva indult el a hajó a Duna ezüstös vizén, Bélai jót húzott az üvegből, örült az életnek és elhatározta, hogy ezután egyénileg is fog önmaga számára hajókirándulást rendezni. Ebben a pillanatban egy fiatal kartárs mint véres kardot hordozta körül a nagy riadót a hajó fedélzetén:

— A „Be- és Kiszerelő vállalat" dolgozói azonnal vonuljanak le az alsó dohányzóba! Értekezlet! Csanádi kartárs előadást tart a Duna-kanyar szépségeiről. Utána vita.

Bélai elszomorodott. Nézte a gyönyörű környéket és már dolgozott benne az éhomra lehajtott szekszárdi. Fellázadt. — Akármilyen nagy ember is az a Csanádi — határozta el — nem megyek le ilyen tündéri verőfényben a hajó fenekére értekezni...

És ottmaradt a nyugszékben, édes kettesben a savanykás szekszárdival. Elégedetten bámulta a Lupa-sziget házacskáit, amíg lenn a hajópincében Csanádi egy 1911-es olvasókönyvből adott elő izgalmas részleteket a rómaifürdőbeli ásatásokról. Míg Bélai a rómaiparton úszó karcsú csónakokat figyelte, addig lenn Csanádi magyarázta a Dunaág flóráját és gondosan ügyelt arra, hogy a fontosabb növények latin nevét is közölje jobb sorsra érdemes hallgatóságával.

Alighogy visszafordult a karcsú hajó és az utasok újra elhelyezkedtek a fedélzeten, a hírnök ismét körbeindult:

— A dolgozók vonuljanak le az alsó dohányzóba! Értekezlet! Kiértékeljük az utazást és annak természeti szépségeit.

Csanádi megnyitotta az értekezletet.

— Úgy látom, mindenki itt van, — mondotta és körüljártatta tekintetét a verejtékező kartársakon.

Akadnak irígy természetű emberek. Egy ilyen ritka példány megszólalt:

— Bélai nincs itt! Szóljunk neki?

Csanádi legyintett és megvető hangon így szólt:

— Felesleges. Úgy láttam, hiányzott a délelőtti előadásomról is, tehát úgy sem tudna hozzászólni a Duna-kanyar természeti szépségeihez...

Tardos Péter

Egy ugrás — 43 baleset

A Moszkva-tér, a 6-os és még vagy öt villamosjárat végállomása, Budapest egyik legforgalmasabb közlekedési gócpontja. A 6-os villamos indítási helyénél várócsarnok van, amelyet körbefutó üvegszalag díszít. Erre az üvegszalagra balesetelhárítást szolgáló feliratot festetett a vállalat. De hogyan!... A körbefutó üveg körülbelül ötven üveglapból áll. Mielőtt felszerelték, megszámozták az üvegdarabokat. A számokat piros olajfestékkel festették rá.

A felszerelés után elfelejtették eltávolítani a messziről is olvasható számokat. Ezután propagandafelírás került az üvegre. A szöveget a számok mellé festették. A felirat, amely egyébként magyartalan, az ottmaradt számokkal együtt így hangzik:

„34 Ne 35 ugorj 36 a villa 37 mosra 38
menet 39 — közben se 40 le se 41 fel 42
mert 43 súlyos baleset érhet."

Lehet, hogy a villamosra ugrálót egyszerre 43 súlyos baleset éri, de szerintünk ilyen sokra nincs is szükség. Elég baj az, ha valakit egyetlen súlyos baleset ér.

JÓ és ROSSZ tavaszi séta

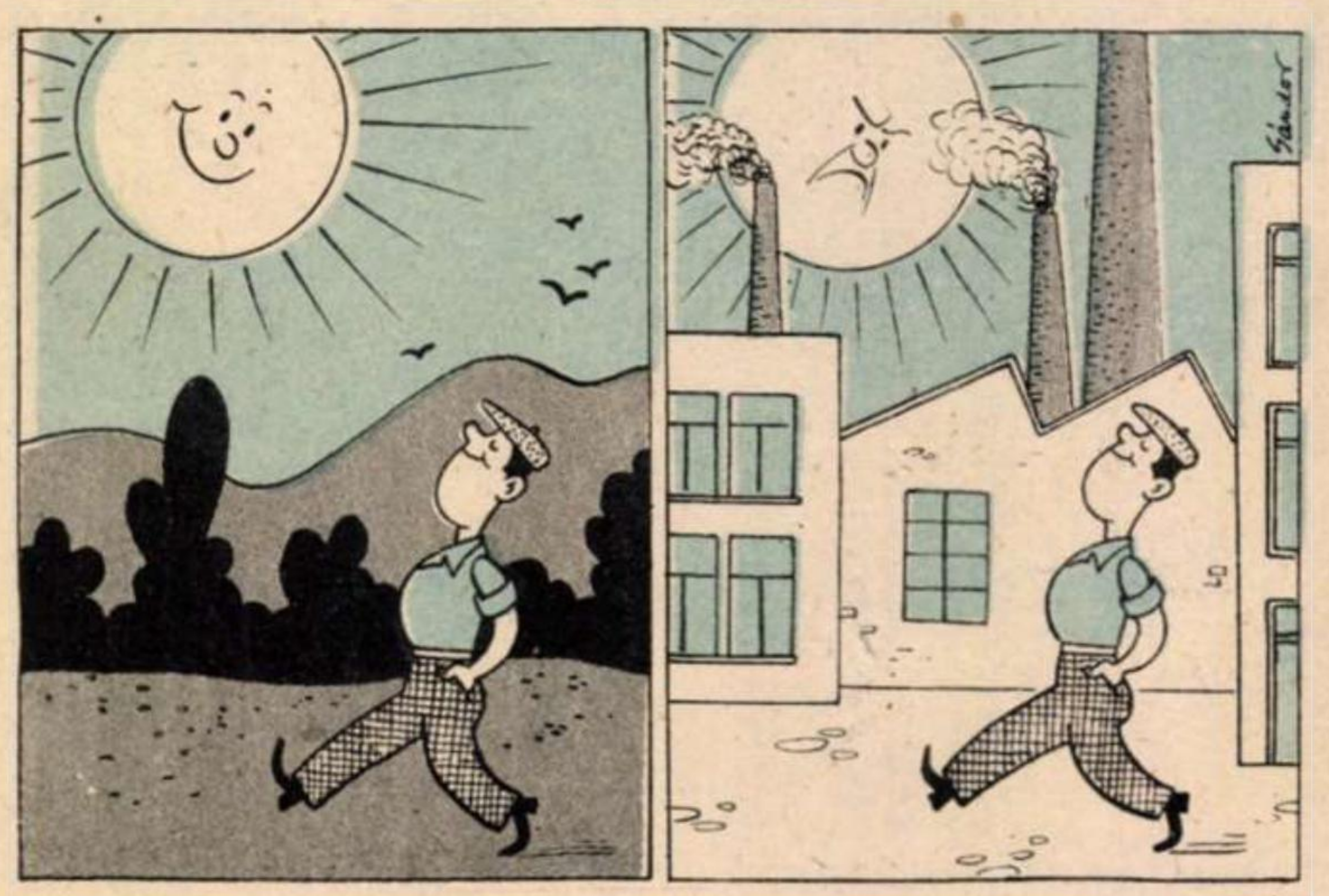

A Hűvösvölgyben vasárnap... ...a műhelyudvaron, munkaidőben.

Pistike jó gyerek

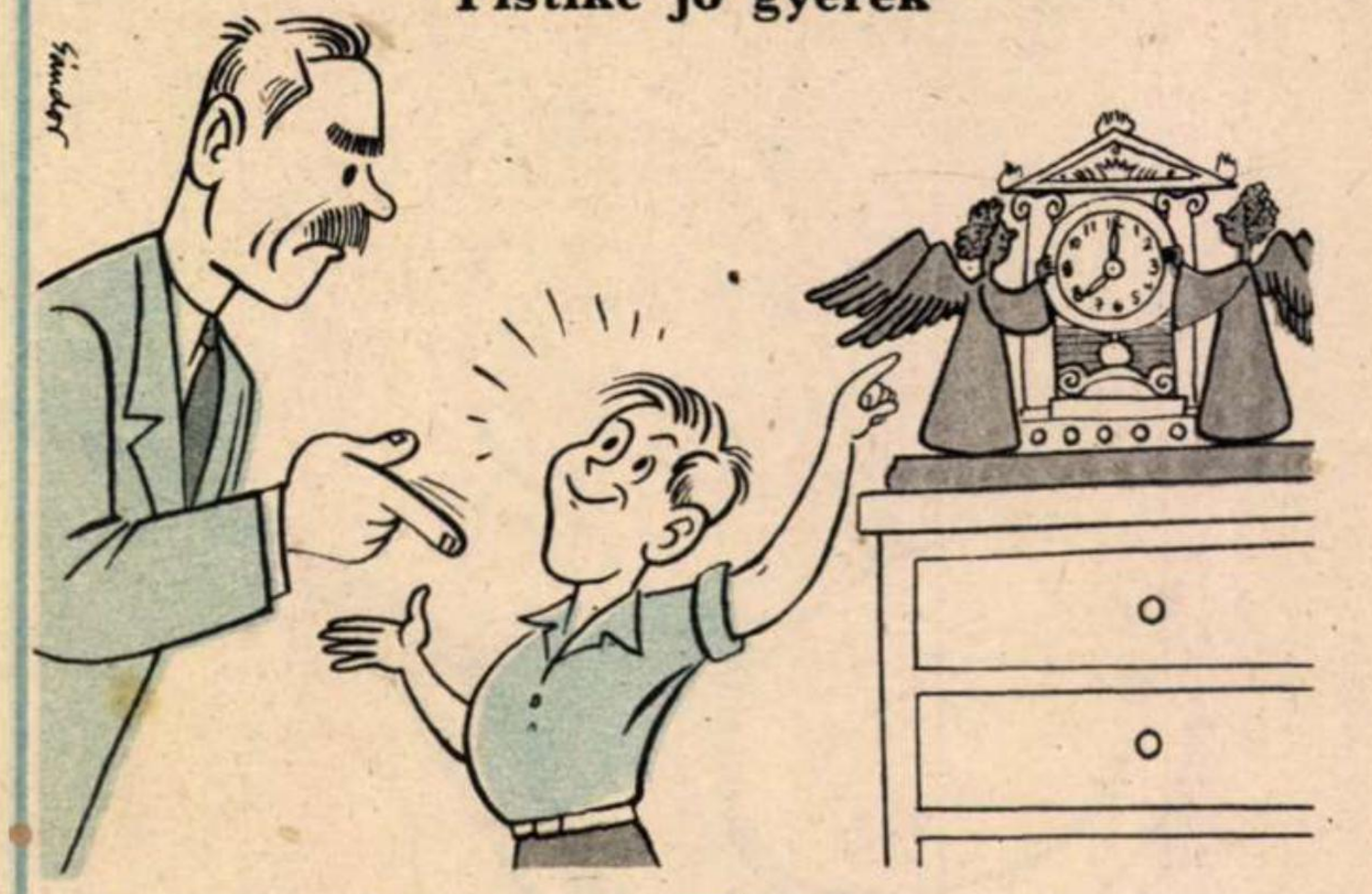

— A rézangyalát annak az ócska órának...
— Már százszor mondtam, hogy ne káromkodjál!
— Várj, apu, hadd fejezzem be! A rézangyalát annak az ócska órának be szeretném adni a fémgyűjtőbe.

ANYÁK NAPJÁN

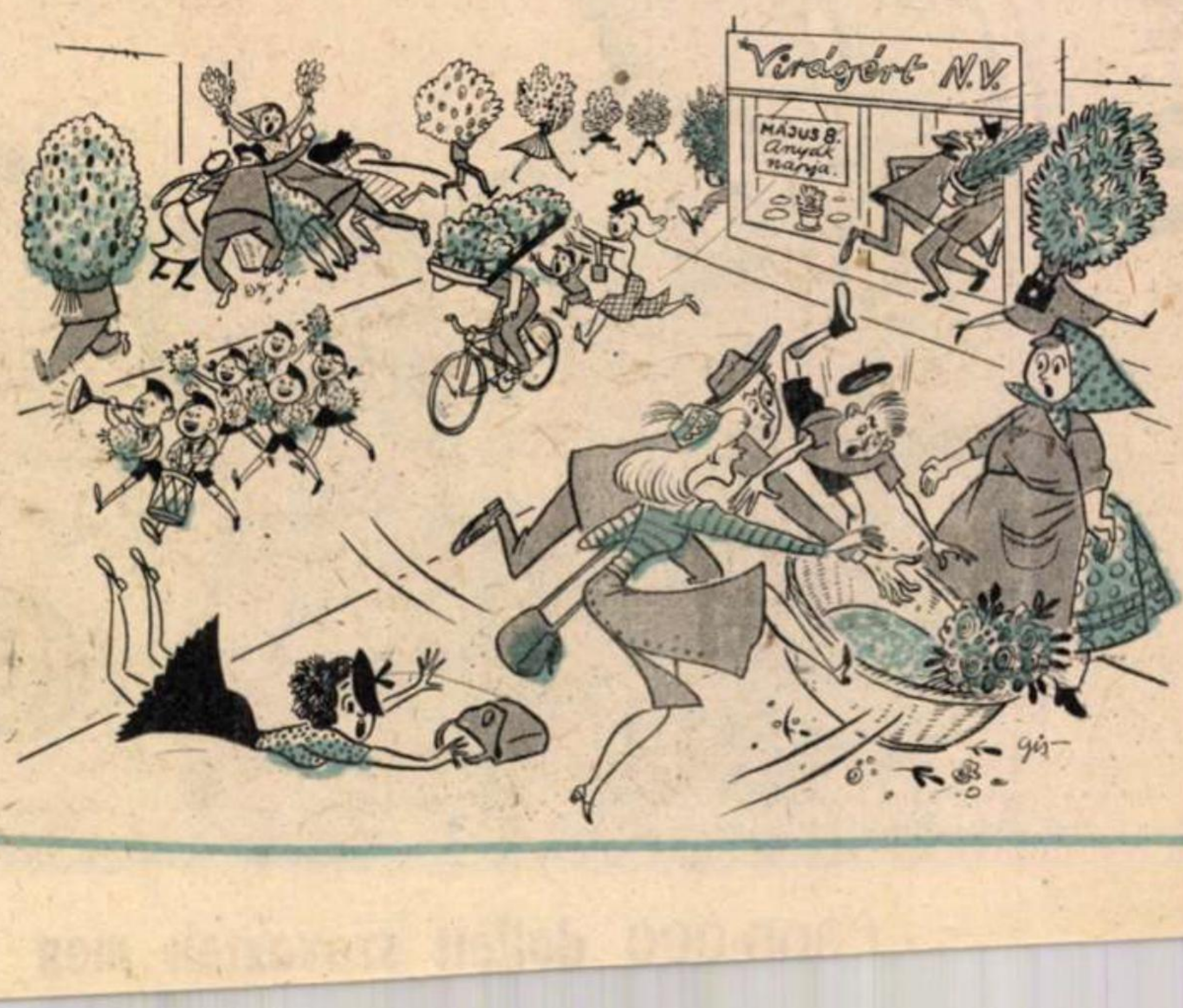
Virágért N.V.
MÁJUS 8. Anyák napja.

BAGAROL

A Bagarollal egy Petőfi Sándor-utcai illatszerboltban ismerkedtem meg. Találkozásunk felejthetetlen emlékére állítom ezeket a sorokat.

Úgy történt, hogy kértem egy doboz cipőkrémet. Lehet Bagarol? — kérdezte a csinos elárusítónő. Lehet! ... — válaszoltam, mert éreztem, hogy jót akar nekem és azért ajánlja. Perceken belül boldog tulajdonosa voltam egy kis tömzsi nyakú üvegnek, amelyen a következő felírás volt látható: BAGAROL KRÉM, — GYÁRTJA A CIPŐ ÉS PARKETTPASZTAGYÁR

Otthon csodálatos napok virradtak ránk. Családomban mindenki Bagarolt kent a cipőjére. A krém remek volt, a cipő csak úgy ragyogott tőle. A krémhez úgy lehetett hozzájutni, hogy mutatóujjamra egy rongydarabot csavartam és ezzel lenyúltam az üveg torkába. Ezáltal sikerült mesterségesen bekrémeznem a rongydarab és az ujjam külső felületét. Most már gyermekjáték volt megkenni a cipőmet, a hokkedlit, a vasalódeszkát és mindent, ami a közelemben tartózkodott. De ez csak viszonylag békés átmenet volt. A harmadik nap az ujjam hosszúságával egyvonalban elfogyott a krém, az üveg mélyéről azonban kihívóan és kiaknázatlanul csillogott a Bagarol java. A fejtési munkálatokat tehát más fronton kellett tovább folytatni. Egy ideig bántott, hogy nem vagyok gólya, mert akkor megerőltetés nélkül tudtam volna csőrömmel hozzájutni a krémhez. Megjegyzem, így is madár legyen a talpán, akinek ez sikerül. Néztem az üveget és a relativitáson töprengtem. Van valamim, ami az enyém és mégsem az enyém. Anyósom, aki tele van csökevényekkel, azt javasolta, hogy vigyem vissza az üveget és mondjam meg, hogy!.., Ezt a javaslatot negatív volta miatt nem fogadtuk el. Ellenben megpróbáltunk egy vékony kis cipőkenő kefét lenyomni az üveg belsejébe. Sikerült. A kefe fürdött a krémben. Húzd ki apu! ... — szólt a kifiam, de megdöbbenve láttam, hogy a Bagarolnak drukkol és nem nekem. Kezdtem kihúzni a kefét. A krémes szőrszálak a torokban összehúzódtak, majd engedve a mozgás törvényének, a szabadban újra kisimultak és telespricceltek bennünket apró barna pontokkal. A kefét így sem tudtuk használni, mert az egész feje, a mi egész fejünkkel úszott a Bagarolban. Egy ideig még próbálkoztunk fapálcikával, kanál végével, ecsettel, de eredménytelenül.

A fentiek bizonyítására házhoz megyek mutatóujjamat mutogatni, melyen ma is láthatók a Bagarol krém tartósságának eltörölhetetlen nyomai. Az üveg azóta a szekrényben hever és csak a vendégeknek mutogatjuk. A kisfiam viszont folyton nyaggat, hogy vegyek neki ilyen „beugratós” cipőkrémet, mert az ő tetszését nagyon megnyerte. Most azon töprengek, hogy ki a beugratós. A Bagarol, vagy a Cipő és Parkettapasztagyár, ahol üvegben gyártják a legjobb cipőkrémet? Találják ki. A nyertesek között tíz üveg Bagarolt sorsolunk ki, a hozzávaló idegcsillapítókkal együtt.

Szilágyi György.

Ridgway búcsúja Koreától

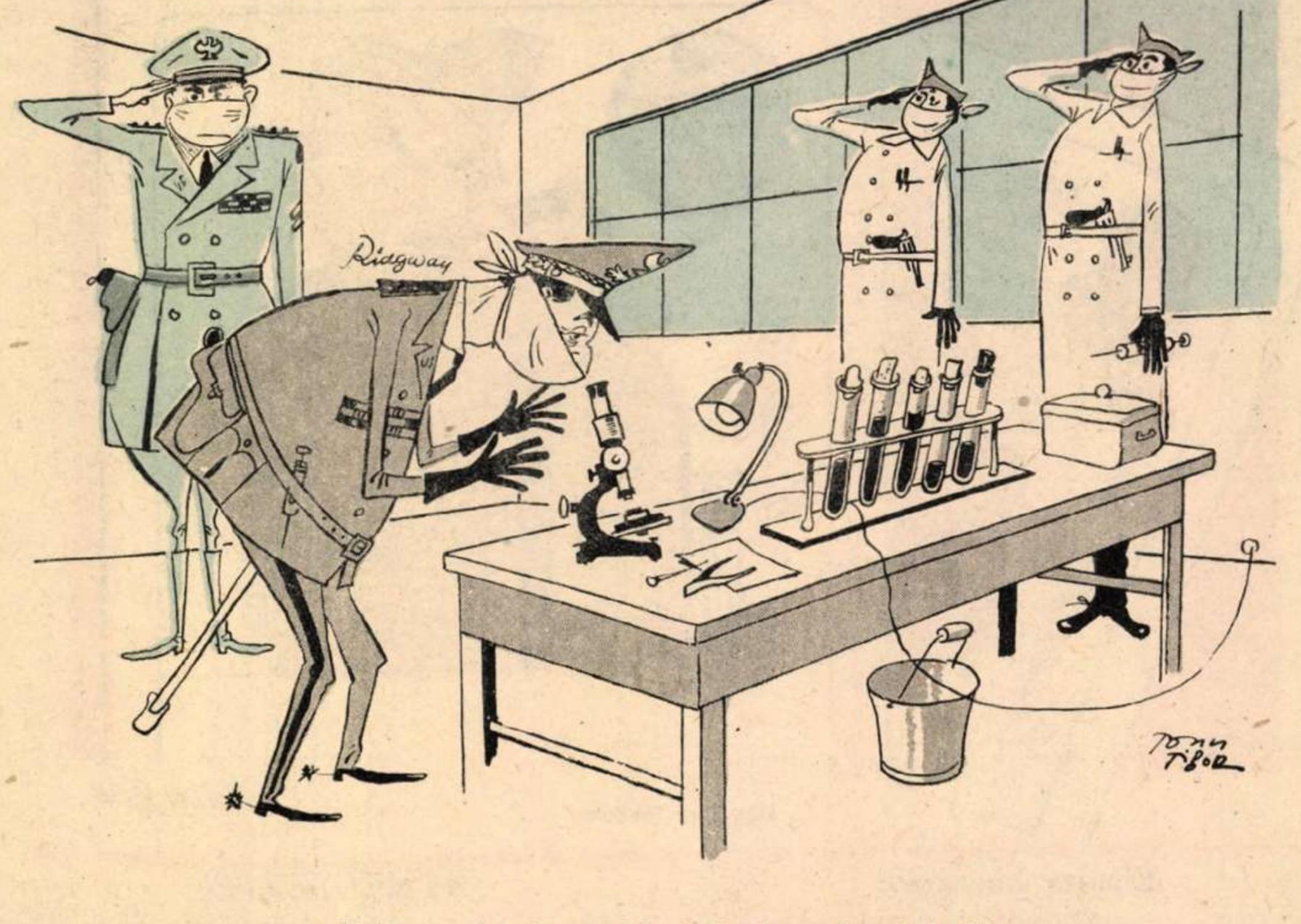

— Hadd vessek még egy búcsúpillantást kedves katonáimra.

Tito „légihidat“ kapott az amerikaiaktól

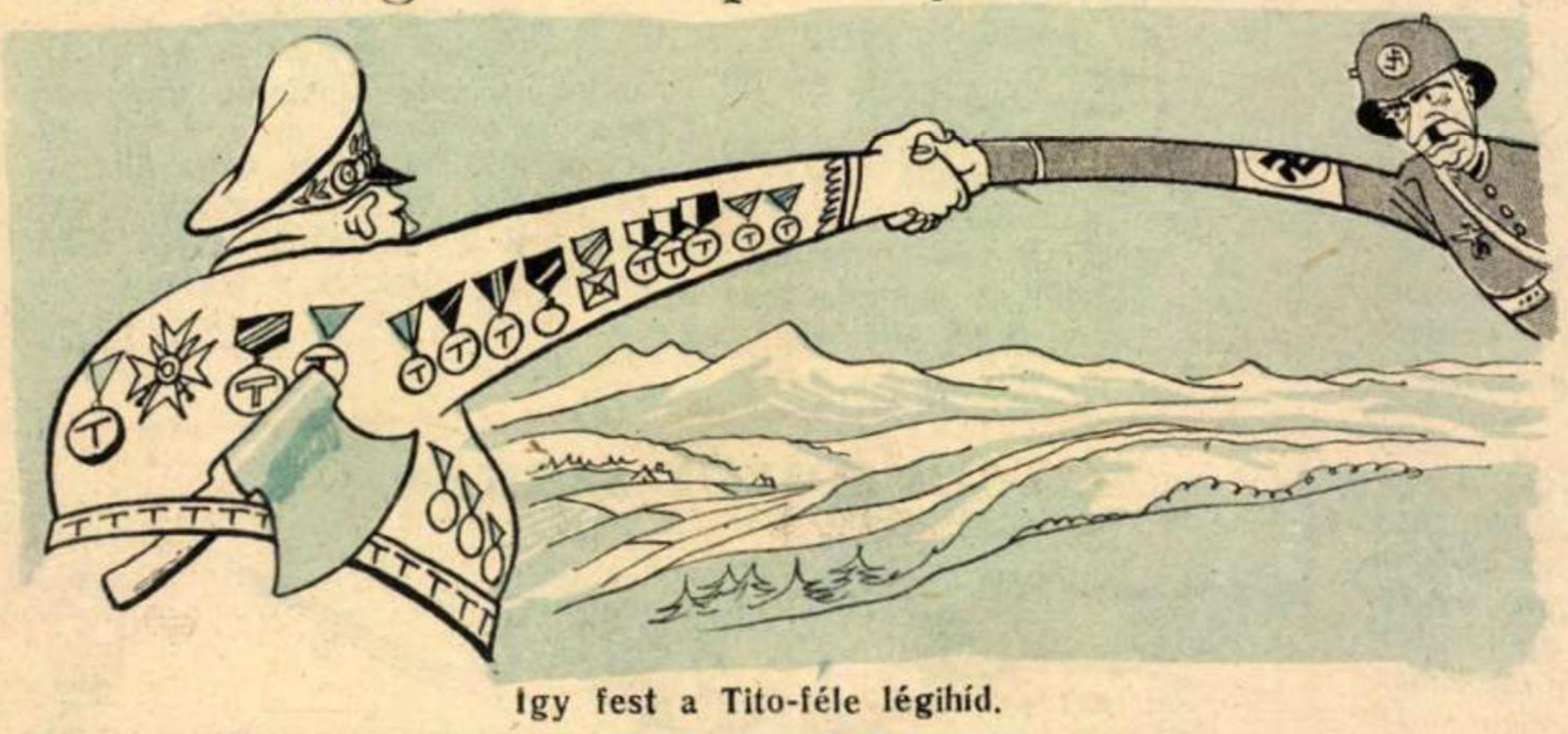

Így fest a Tito-féle légihíd.

Vége az atomzsarolásnak

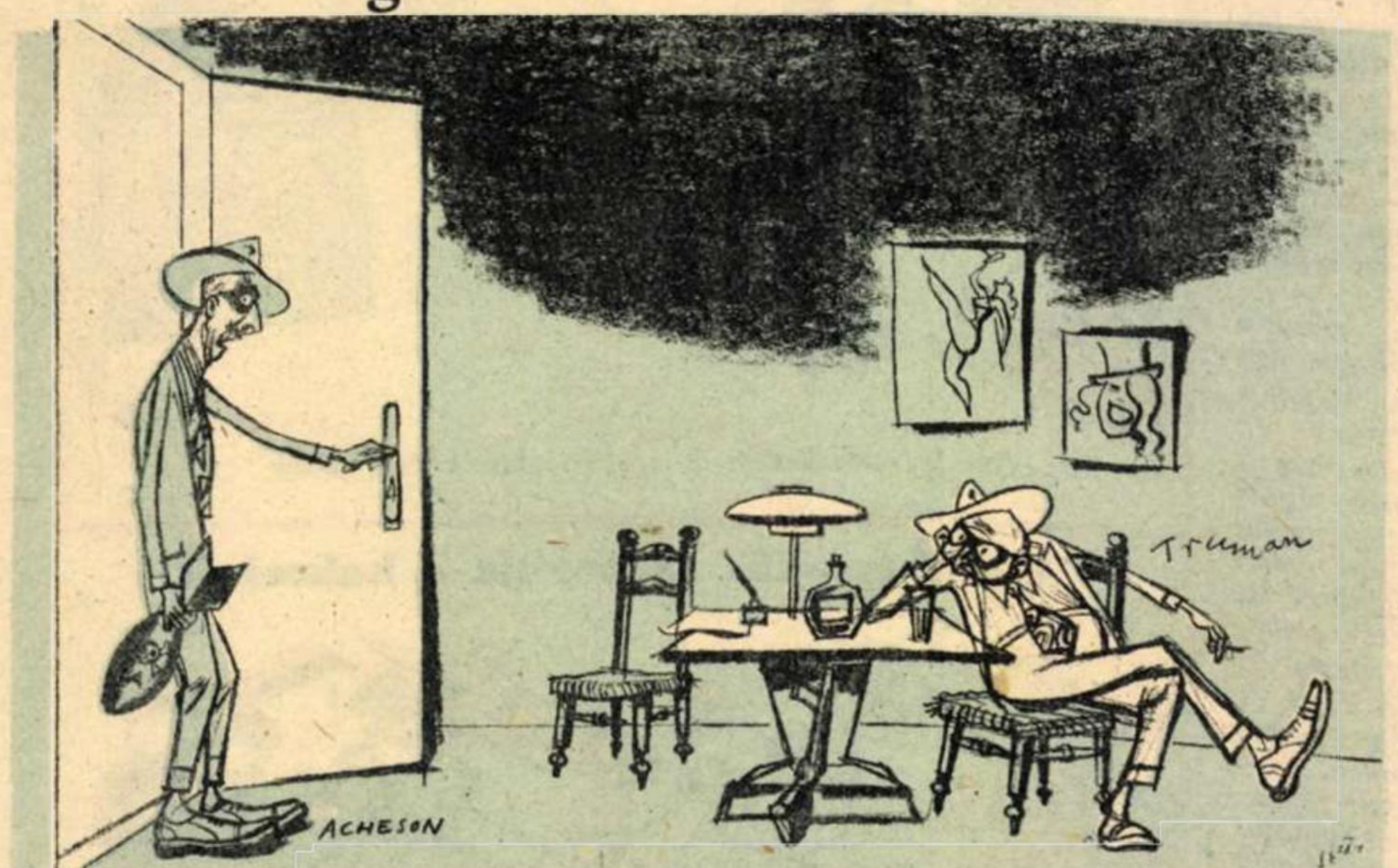

Acheson: Nem ijednek meg! Atomzsarolásból már nem lehet megélni, valami újat kell kitalálni!
Truman: Azon már törje a fejét az utódom!

Törzstenyészet

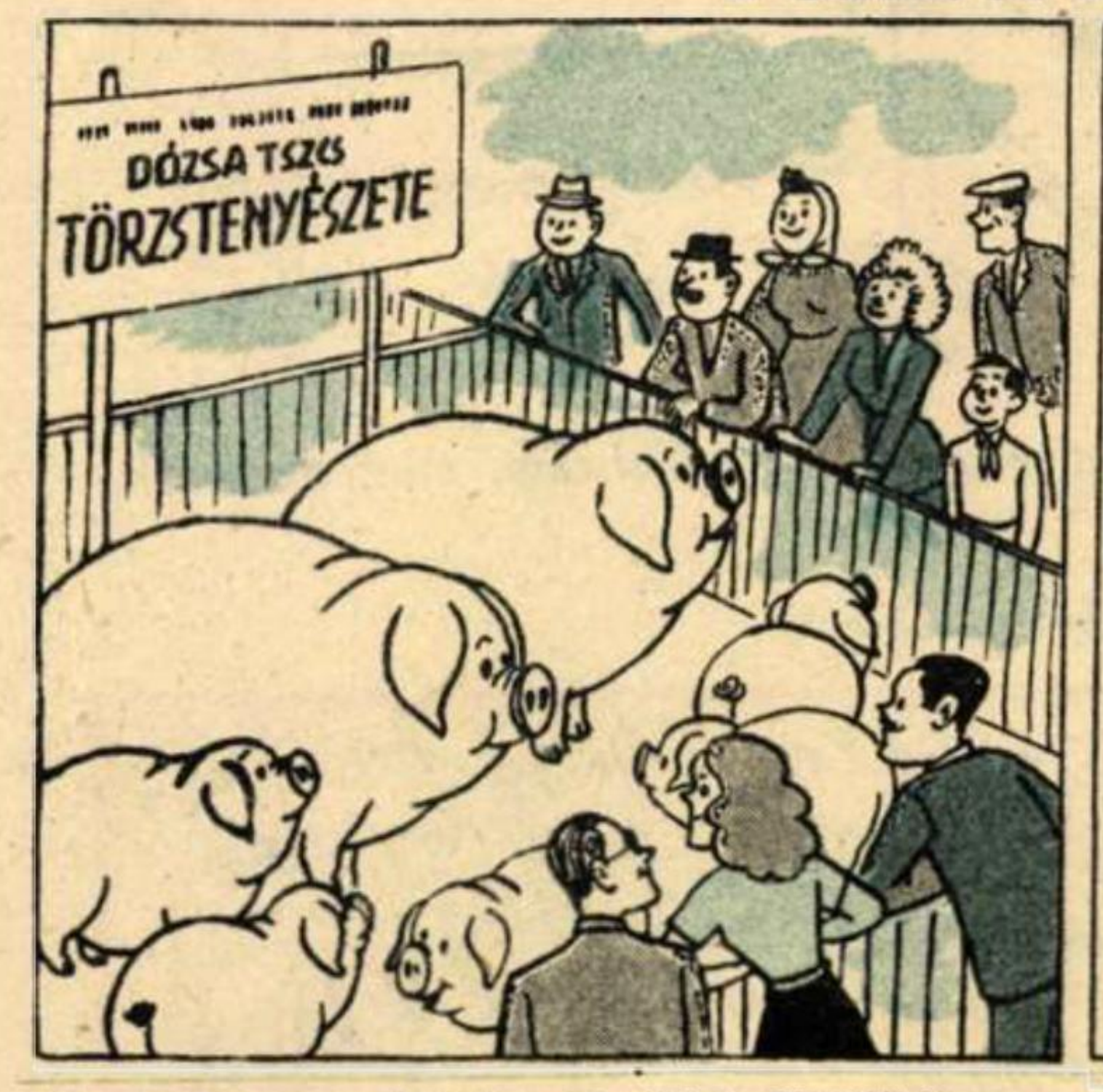

A budapesti Állattenyésztési Kiállításon.

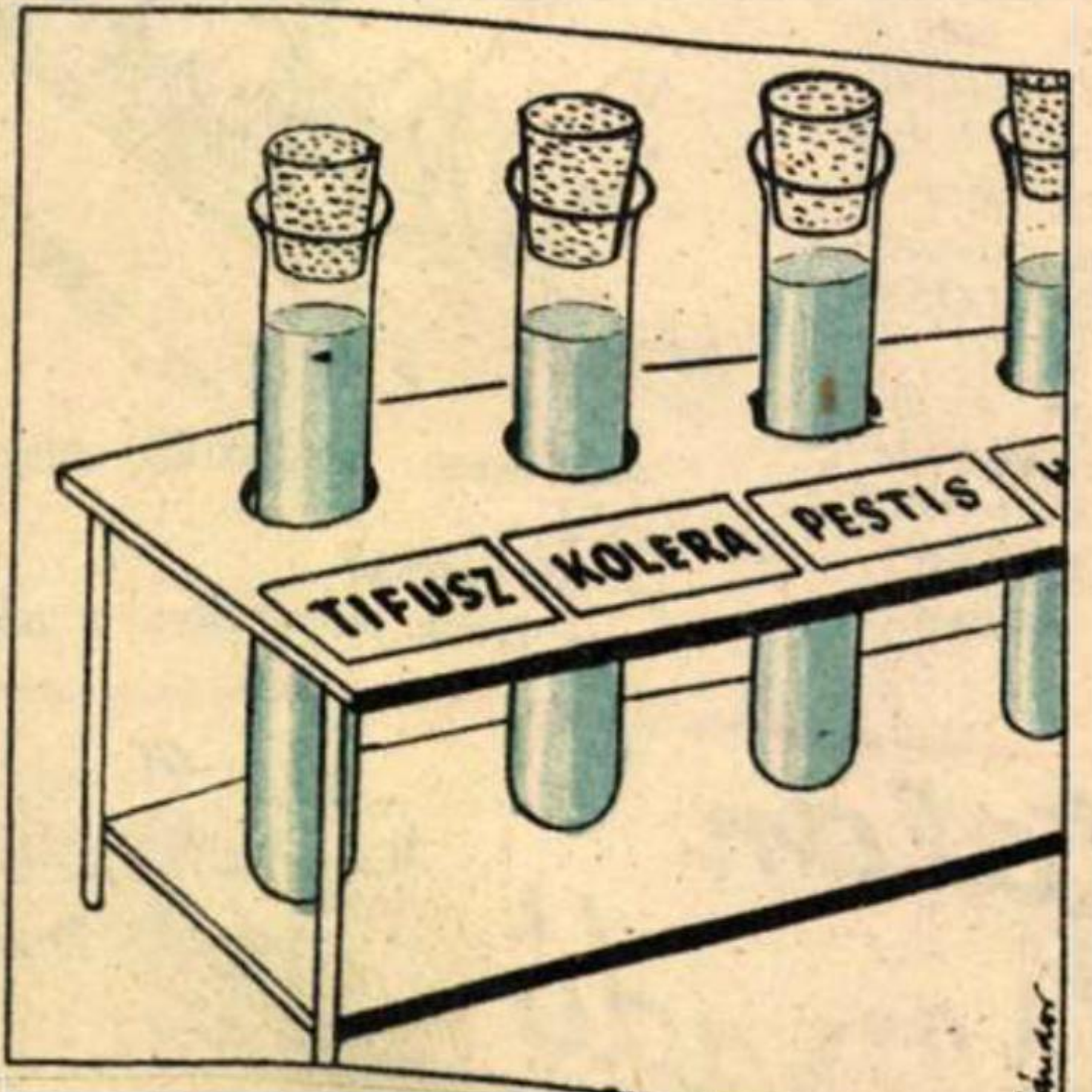

Egy amerikai hadianyaggyárban.

Ludas Matyi SZINPADA

Udvariassági látogatás

Írta: Gádor Béla

Szín: Nyugati Adófizető Polgár szerényen berendezett lakása. Reggel van, Nyugati Adófizető Polgár éppen búcsút vesz a feleségétől.

Ny. A. P.: Isten veled, drágám. Vigyázz a kisfiúnkra...

Feleség: Szegényke, éjjel lázas volt... Csomagoltam egy kis tízórait... *(Átad egy kis csomagot.)* Vajaskenyér... Mama szerzett egy darabka vajat...

Ny. A. P.: Köszönöm szívem... Igyekszem haza... A hivatalból egyenesen hazatérek... Szervusz, drágám... *(Megcsókolja.)*
Az asszony bemegy a lakásba. Ny. A. P. kinyitja az ajtót és ott áll teljes díszben Eisenhower tábornok. Kezében revolver.

Ny. A. P. (rémülten feltartja kezét, az uzsonnacsomag leesik): Jézus-Mária!

Eisenhower: Mért ijedezik, kérem. *(Összeüti a bokáját):* Eisenhower amerikai tábornok vagyok. Udvariassági látogatásra jöttem...

Ny A. P. (szemrehányóan): Revolverrel...

Eisenhower: Katona vagyok... *(Felveszi a leejtett csomagot és megnézi):* Vajaskenyér. Jellemző. Ágyú helyett vaj...

Ny. A. P. (rosszkedvűen): Nem vihetek tízóraira ágyút. Rosszak a fogaim.

Eisenhower: Úgylátszik, maga nem érzi át helyzete komolyságát... Üljön le... *(Lenyomja a székbe.)* Nem fél a háborútól?

Ny. A. P.: Nem. Miért félnék? Nem lesz háború. Én nem akarok háborút, a feleségem sem akar, a gyerekek sem akarnak. Senkisem akar...

Eisenhower: Pedig lesz háború... Minden eddiginél szörnyűbb, borzalmasabb háború...

Ny. A. P.: Maga akarja?

Eisenhower: Én? Nem. A vörösök. *(Őrjöngve.)* A vörös métely lángba borítja a világot... Idejönnek a maga házába is. Rombadöntik... Elpusztul maga is, a felesége is, a gyerekei is... Üszkös hullájuk fölött a sakál üvölt...

Ny. A. P.: Bocsánatot kérek, én úgy tudom, a Szovjetunió békét akar. És ezt az egész világ is tudja.

Eisenhower: Propaganda! Azért akar békét, mert háborút akar. Mi pedig azért akarunk háborút, mert békét akarunk! Egy utolsó nagy leszámolást! Most nincs hivatal és vajaskenyér. *(Őrjöngve toporzékol a vajaskenyéren.)* Nincs család és asszony, csak fegyver, fegyver! Atom, lepra, kolera... Tűz, víz, gáz. — Minden elpusztul...

Ny. A. P.: Az amerikai trösztök is?

Eisenhower: Azok nem... Csak majmok fognak ugrálni a fán... És kezdjük elölről kommunisták nélkül... *(Ordít.)* Fegyverbe Európa! *(Felrántja az ajtót.)* A háború a küszöbön áll... Nem látja?

Ny. A. P.: Nem látok semmit. Rosszul van, uram?

Eisenhower: Kérek egy pohár vizet... *(Ny. A. P. vizet hoz és megitatja.)* Köszönöm... Hány éves maga?

Ny. A. P.: Ötvenkettő...

Eisenhower: A legszebb férfikor... Menjen csak...

Ny. A. P. (bizonytalanul tesz néhány lépést).

Eisenhower (vezényel): Keményebben... Egy-kettő, egy-kettő... *(A revolverrel üti a taktust.)*

Ny. A. P. (hirtelen leül): Elég. Én nem akarok magukért masírozni.

Eisenhower (föléhajol és szuggerálja): Atom, tífusz, kolera... Atom, tífusz, kolera.. Nem félsz? *(Ráfogja a revolvert.)*

Ny. A. P.: De. Félek.

Eisenhower (elteszi a revolvert és felegyenesedik): Örülök, hogy ilyen kellemesen elbeszélgettünk. Kérem, adja át kézcsókomat a nagyságos asszonynak... Good bye! *(Elmegy.)*

Ny. A. P. egy darabig még az ajtóra mered.

Feleség (bejön): Mi az, fiacskám, te még itt vagy?

Ny. A. P. (végigsimítja a homlokát): Igen... Valamit akartam még mondani... Este mégsem jövök haza korán... Elmegyek a békegyűlésre...

Feleség: Hogy határoztad el magad ilyen hirtelen?

Ny. A. P.: Valaki itt volt és megagitált.

Függöny.

Ridgway lett Eisenhower utóda

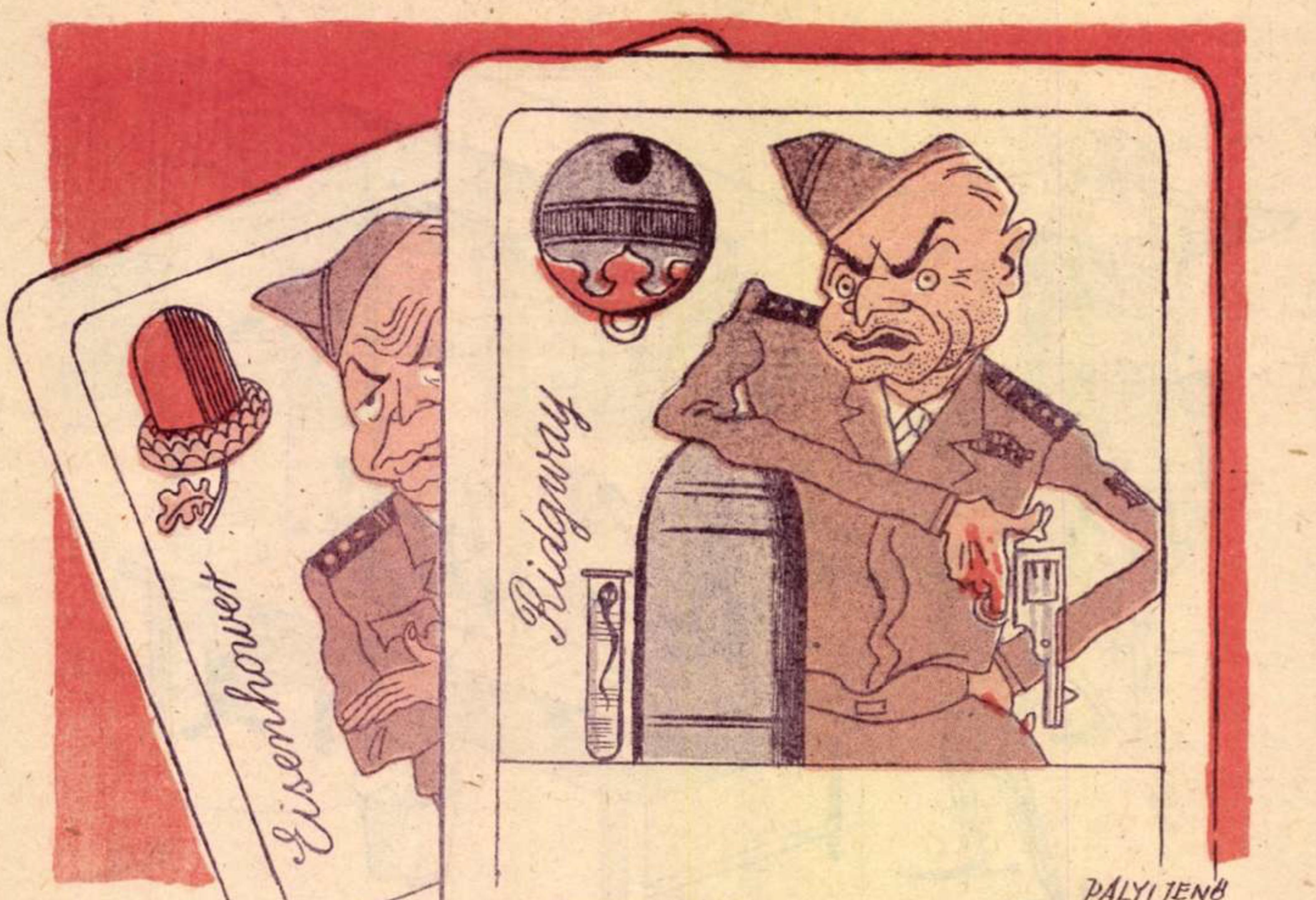

Ugyanaz tökben.

Ebadta hozzászól

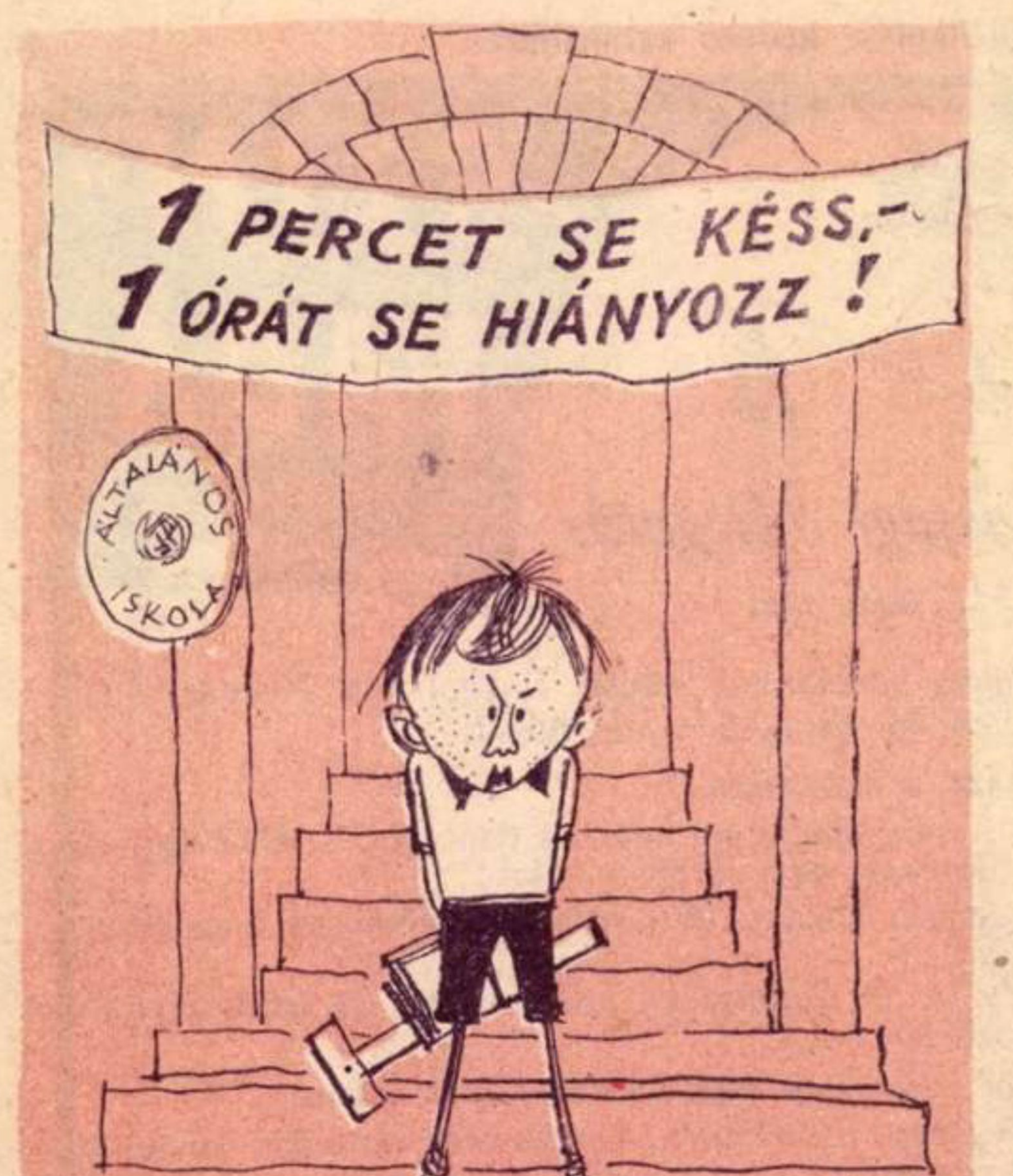

— Ez a mozgalom nem rám vonatkozik, mert én egy órát szoktam késni és egy hetet szoktam hiányozni . . .

Egy kifogás illusztrációja

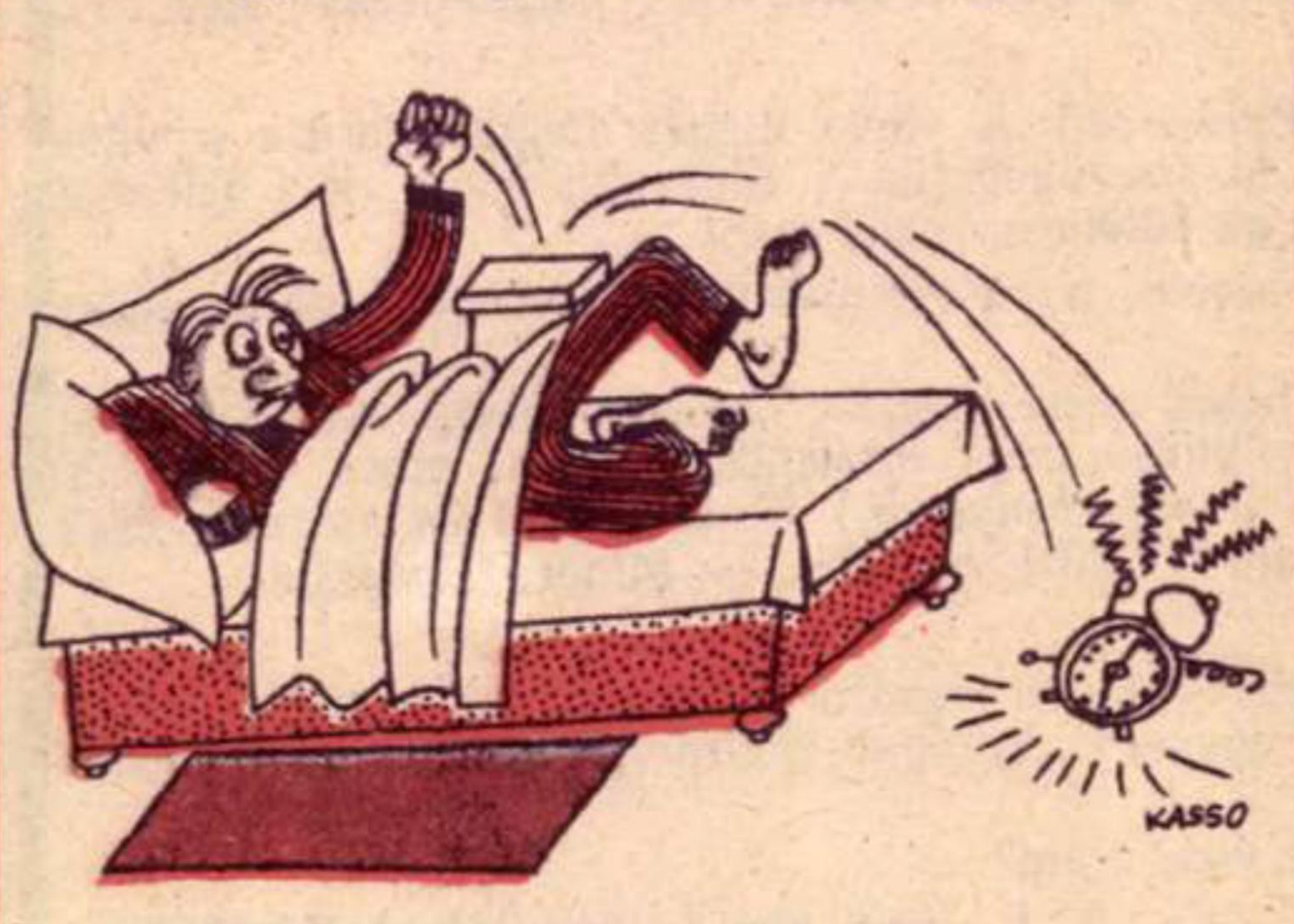

— Azért késtem el, mert elromlott az órám.

Az Állatkertben

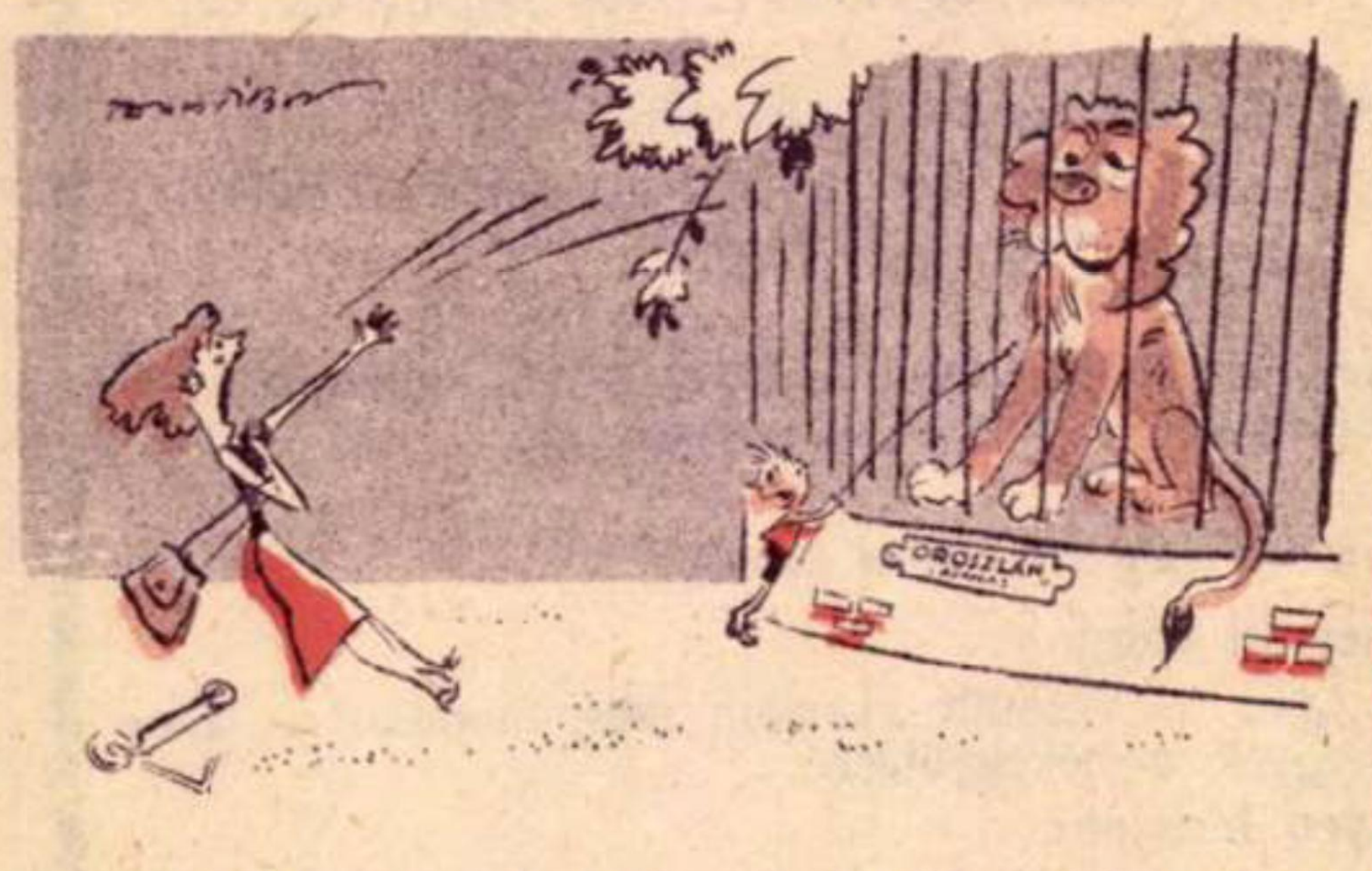

— Ugyan anyu, te semmivel sem engedsz engem játszani . . .

ÁTHELYEZTEK

Az ÜVZETÉRT (Üveg, Zománc és Eternit Értékesítő Vállalat) üvegosztályának csiszoltáru alosztályán vagyok főelőadó. Illetve voltam. Tegnap kaptam meg a hivatalos értesítést, hogy áthelyeztek a KEZALOSZÉRT-hez. (Kengyel, Zabla és Lószerszám Értékesítő.) Jelzem nekem már tegnapelőtt gyanús volt valami. Az az undok Zsiborácz, aki „. . . dság, tiszteletem elvtárs"-al köszönt mindig, amikor találkoztunk, üdvözlés helyett akkor azt mondta: „Bizony barátom, van ez így néha." „Hogyan?" — érdeklődtem. Gúnyosan elmosolyodott: „Egyszer fenn, egyszer lenn a kerék. Most lenn" — és eltünt. Gondoltam: ennek is eggyel több, vagy kevesebb kereke van, inkább fenn, mint lenn, azonban egy kis tüske maradt bennem.

Tovább homályosodott az egész ügy, amikor betoppant Mohacsek, régi jó barátom és reszkető hangon mondta: „Látod öregem, mindig figyelmeztettelek, hogy fogd meg jobban a dolgokat. De hiába és sajnos ez lett a vége." Komolyan kezdtem magam rosszul érezni. Mohacsek sem volt hajlandó semmi részletesebbet közölni, csak résztvevően ingatta fejét. Aznap még könnycseppeket láttam a takarítónő szemében és az öröm diadalittas kifejezését útálóim arcán.

Éjjel azt álmodtam, hogy egy temetésen vagyok és legnagyobb meglepetésemre engem temettek. Ott állt siromnál az ÜVZETÉRT számos dolgozója és sirattak. Magam is nagyon meghatódhattam, mert mikor felébredtem, csupa víz volt a hálóingem és a párnám.

Azt vártam, hogy fekete zászló leng majd a vállalat kapuján, de nem ez történt. Helyette egy nagy fehér boríték feküdt az asztalomon. Megnéztem: nekem szólt. Reszkető kézzel bontottam fel: „Értesítem kartársat, hogy felsőbb rendelkezésre a KEZALOSZÉRT-hez helyezték át. Aláírás: Igazgató." Bumm! Eszembejutott, hogy tegnapelőtt hivatott az igazgató, azonban nem voltam benn és mire visszajöttem, elutazott vidéki ellenőrzésre. Nagyot nyeltem: Mi lehet ez az áthelyezés? Zsiborácz dugta be az orrát: „Szabad?" — kérdezte és választ sem várva bejött, leült, lóbázta a lábát és a földre hamuzott. Borjú szemeit rámmeresztette: „Hát ez a nagy ábra, maga is elmegy innen. Erősödik a vállalat." Felkértem, hogy sürgősen távozzék, erre megsértődött: „Csak vicceltem" — mondta, de kiment. Stafétaszerűen adták át egymásnak a kilincset munkatársaim. Az egyik bizalmasen a fülembe súgta: „Örülj neki, hogy megszabadulsz innen, bárhol másutt csak jobb lehet!", a másik megvigasztalt: „Ha rendesen dolgozol, megembereled magad, újra felkerülhetsz." Volt, aki csak némán szorongatta a kezemet, volt, aki rosszmájúan megjegyezte: „Már megint fluktuáció. Hát ez káderpolitika?" Így ment egész nap. Arra nem is jutott időm, hogy megkérdezzem: mi is az a KEZALOSZÉRT és hol található.

Ma reggel behívtak a minisztériumba. A rövid beszélgetés után minden ingóságommal átköltöztem a KEZALOSZÉRT-hez. Én lettem itt az igazgató.

E. Gy.

Kérek egy szimplát

Felkerestem barátomat, Zwergl-Tohonya Dömét hivatali szobájában.

— Várj meg, — mondta — mindjárt vége a munkaidőmnek, azután iszunk valahol egy szimplát.

Akta feküdt előtte. Ezt iktatta, azután bevezette egy nagyobb, majd egy kisebb könyvbe, utána kartotékra írta az adatokat, végül a kartoték számát felírta az aktára.

— Nem túlságosan bürokratikus ez az elintézés? — kérdeztem.

— Rendnek muszáj lenni! — válaszolta fölényesen.

Bementünk az eszpresszóba. Két szimplát kértünk. Telt múlt az idő, de nem hozták a kávét. Barátom egyre idegesebb lett. Odement a két kiszolgálóhoz, akik egy nagy asztalon papírszeleteket rendezgettek.

— Tessék egy kicsit várni, most váltás van és fel kell dolgozni a blokkokat — mondták Tohonya sürgetésére és tovább rakosgatták a cédulákat.

Zwergl-Tohonya Döme elmagyarázta, hogy zsírosat ebédelt és nagyon kívánja a feketét. Ezután a kávézó vezetőjéhez zarándokolt, aki azonban idegesen hárított el minden beavatkozást.

— Napi jelentést készítek — mondta ridegen, — ne haragudjon, most nem érek rá.

Az idő tovább telt és tovább mult. A két kiszolgáló közben abbahagyta a cédulázást. Barátom szeme felcsillant és reménykedve várta a feketét. A szimpla tovább késett. Ezért ismét odament az eszpresszó dolgozóihoz és ingerült hangon igyekezett meggyőzni őket arról, hogy már ideje lenne a szimpla csöpögtetésének.

— Még egy kis türelmet kérünk, a francia blokkot kell átrevideálnunk. Azután már csak a napi raktárjelentést csináljuk meg.

— Nem lehetne, hogy talán egyikük . . .

— Én nem vagyok kávéfőző, — mondta a szőke, — Ilus pedig (a barna) nem mehet a géphez, mert már a kiértékelést csinálja.

— Esetleg a vezetőnő? — kérdezte Tohonya halkan.

— Nem tetszett vele beszélni?

— De igen. Azt mondta, hogy a napi jelentéssel van elfoglalva.

A szőke legyintett:

— Az ráért volna záráskor. De most valóban nem mehet a géphez, mert a tegnapi maradványok listáját állítja össze. Az sürgős, mert jön a körzet könyvelője és addig készen akar lenni.

— Gyere egy másik eszpresszóba — tanácsoltam Tohonyának, de fáradtan legyintett és ottmaradt.

Én nem voltam rest és átmentem a szomszéd kávézóba, ahol szerencsére nem volt váltás. Ittam egy szimplát és egy másikat is kértem Tohonya számára. Betétet fizettem és átvittem barátomnak. Amikor visszaérkeztem, az eszpresszó három dolgozója mellett ült és élénken magyarázott nekik valamit.

— Kihül a feketéd! — figyelmeztettem.

Ingerülten válaszolt és félretolta a szimplát:

— Hagyj békében, ne zavarj, mert oktatnom kell őket! Képzeld, ezek úgy akarnak eleget tenni a most érkezett körlevél és az új árkalkuláció utasításainak, hogy még nem is vételezték az iratokat. Iktatószámuk sincs és nem akarják megérteni, hogy nyomban értesíteni kell a központot, milyen szám alatt könyvelték el a körlevelet . . .

Palásti László

A KÖRÚT SARKÁN

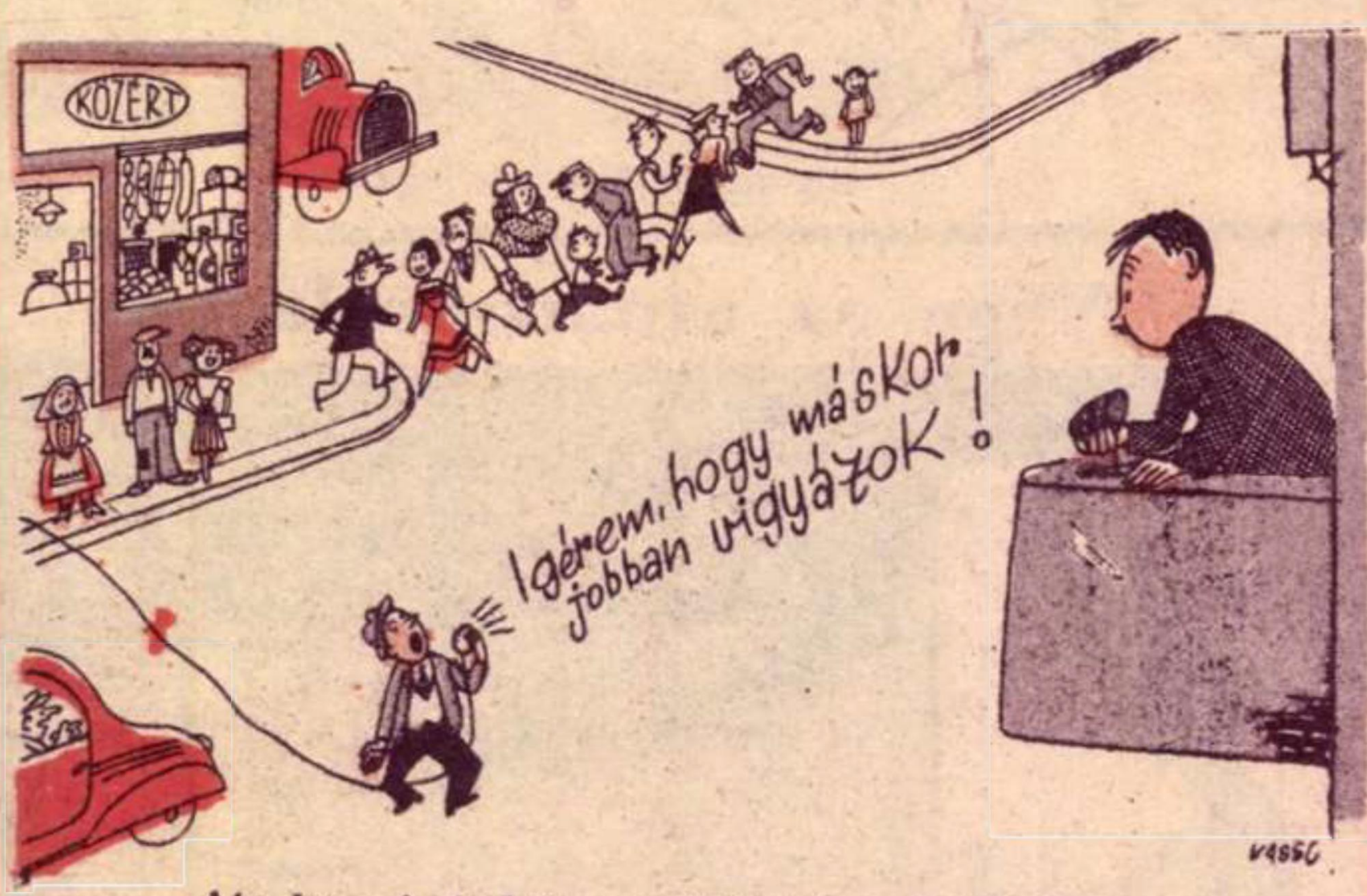
KÖZÉRT
Ígérem, hogy máskor jobban vigyázok!
VASSÓ

Aki berendezkedett a szabálytalan közlekedésre.

A pótbeporzás szaporítja a kukoricát

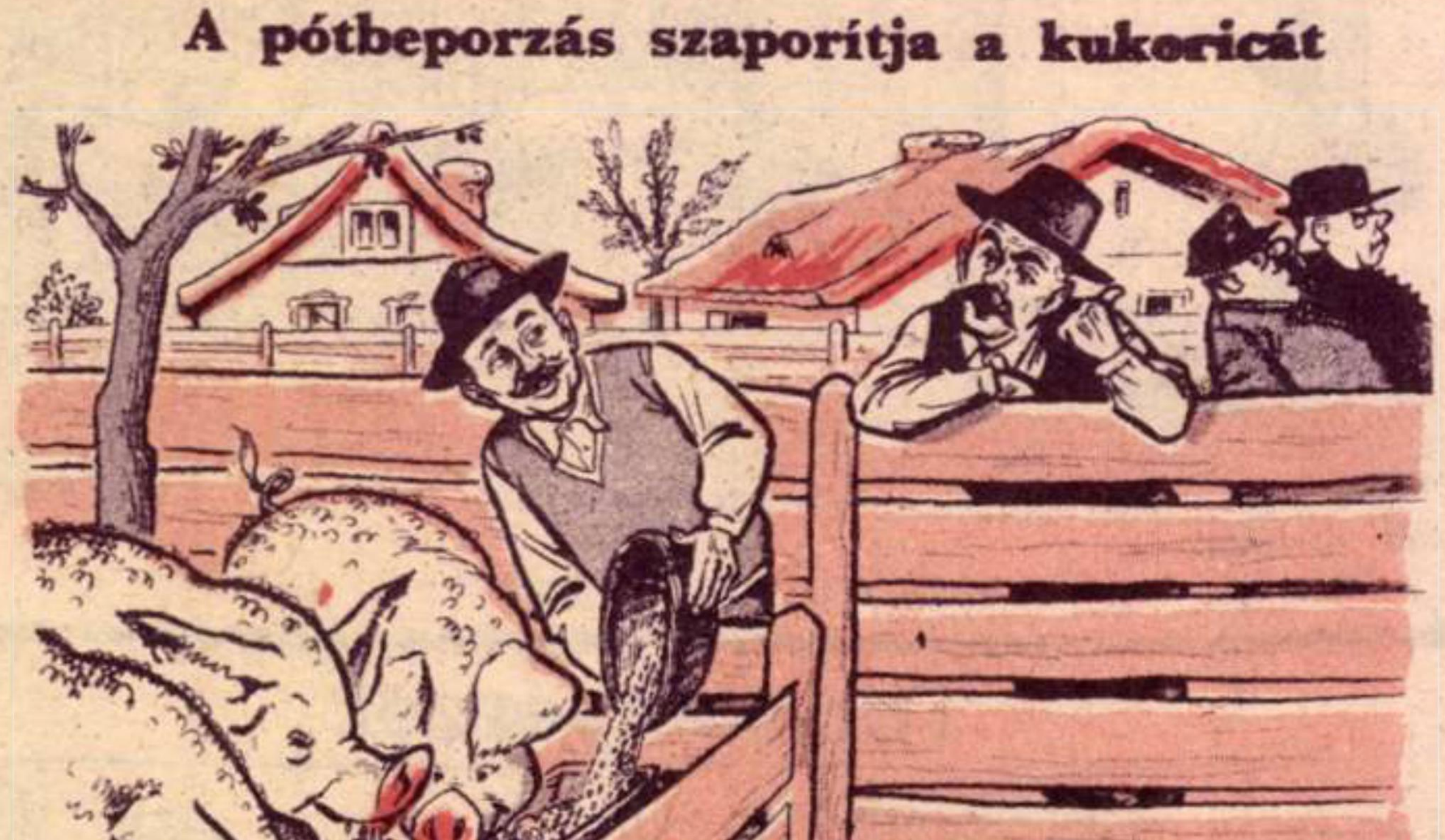

— Nekem a disznók miatt nincs annyi kukoricám, mint magának, szomszéd . . .

— Megették?

— Nem, lebeszéltek a pótbeporzásról.

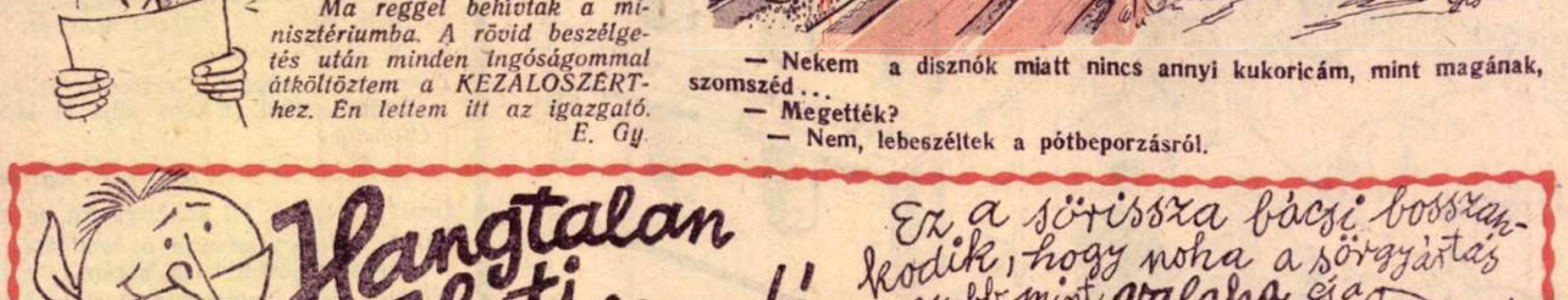

Hangtalan Heti Híradó

Ez a sörissza bácsi bosszankodik, hogy noha a sörgyártás nagyobb mint valaha és a sörfogyasztás is nagyobb mint valaha, a krigli mégis ugyanakkora mint valaha

Darvas Szilárd:

Feledékeny ember

Seregi Benő, a már nem fiatal, de rendkívül fürge költő félretette megkezdett hosszabb verses elbeszélését hányatott ifjúkorának rigmusokba rántott összefoglalásáról. Félretette, minthogy a vele egyházban lakó Kőrösi Juliska, a kerületi önkéntes közlekedési rendfenntartó brigád ideiglenes alelnöke aránylag rövid idő alatt meggyőzte őt bizonyos más természetű írói alkotás elsőbbségéről. Rábeszélésének eredményeként Seregi vállalta, hogy tizenkétszakaszos, tréfás, de azért építőhangú csasztuskát ír az utcai járókelők fegyelmezetlenségéről, kidomborítva az Emke-kávéház fölött működő közlekedési müezzin önfeláldozó tevékenységét.

— Az ön múltja várhat még — mondta finom mosollyal a Kőrösi lány, (az az átkozott) — de a pesti ember fegyelmezése egy percig sem halogatható.

Seregi tehát nekiült a csasztuskának s a számára szokatlan műfajban is kiválót sikerült alkotnia. Aránylag hamar készen lett az első strófa:

Meglátod a zöldet, hogy ha nem vagy szinvak,
ha pedig nem látod, ne csodáld, ha szidnak,
nézd, a rendőr bajtárs, éppen neked int ott,
guberáld ki gyorsan azt az öt forintot.

•

Ezután következett volna az erkölcsi tanulság, de a költőnek látogatója akadt, nevezetesen a KEKSZ (Kisáruexport) dunántúli kirendeltségének sajtófelelőse, aki néhány közömbös szó után rátért jövetelének céljára.

— A legsürgősebben szükségünk lenne egy háromfelvonásos drámára — mondotta, mellőzve minden köntörfalazást — amely, lehetőleg családi konfliktus keretében feltárná a hibásan leszögezett ládákból eredő különböző kellemetlenségek következményeit. Ezt a darabot aztán az összes export-cégek üzemi színjátszói előadnák egy külön e célra rendezett kultúrverseny keretében.

Seregi szeliden utalt arra, hogy már lekötötte magát a közlekedésnek, mire a kekszes sátáni kacajt hallatott:

— Node elvtársam, hogy hasonlítható össze a közlekedés az export fontosságával? Arról nem beszélek, hogy ezt a drámácskát maga kirázza a kisujjából, hiszen ide még rimek se kellenek.

Ez az érv hatott, Seregi félretolta a csasztuskákat és átment a ládákra. Azonban alig jutott el az első szögekig, amikor csengetés hallatszott és egy újabb, ismeretlen férfi jelent meg...

•

Seregi ezután hosszú-hosszú ideig semmit se írt. A ládák miatt nem írta meg a csasztuskákat, de a ládákat is abbahagyta, mert a „Bimbózó Budapest" akció területi titkára a fásításról szóló tömegdalt rendelt nála, bebizonyítva annak legeslegeslegelsőbbségét. A fásítási remekművet viszont legázolta a „Ne szemetelj!" mozgalom tovább ugyancsak nem hanyagolható szatírában történő népszerűsítése, amelyet azonban fontossági okokból szintén félre kellett tennie. Így kívánta ezt a „Készételek"-ről szóló rapszódia gyors elkészítése, de abból is csak a rap-ot tudta megcsinálni, a szódia már függőben maradt a konfekcióipar „Ne járj slamposan" kampányának kisregény formájában történő előmozdítása miatt...

•

Így mesélte ezt nekem Seregi s bár nem kételkedtem szavahihetőségében, mégsem tudtam őt sajnálni, mert eszembejutottak azok az idők, amikor hiába házalta végig az összes szerkesztőségeket, egy árva sort sem közöltek tőle és szívből irigyelte azt a beérkezett kitűnő írónkat, aki megbízást kapott, hogy a Laticel-párnáról reklám-humoreszket írjon.

Talán nem is tudja, hogy mikor panaszkodik, tulajdonképpen henceg...

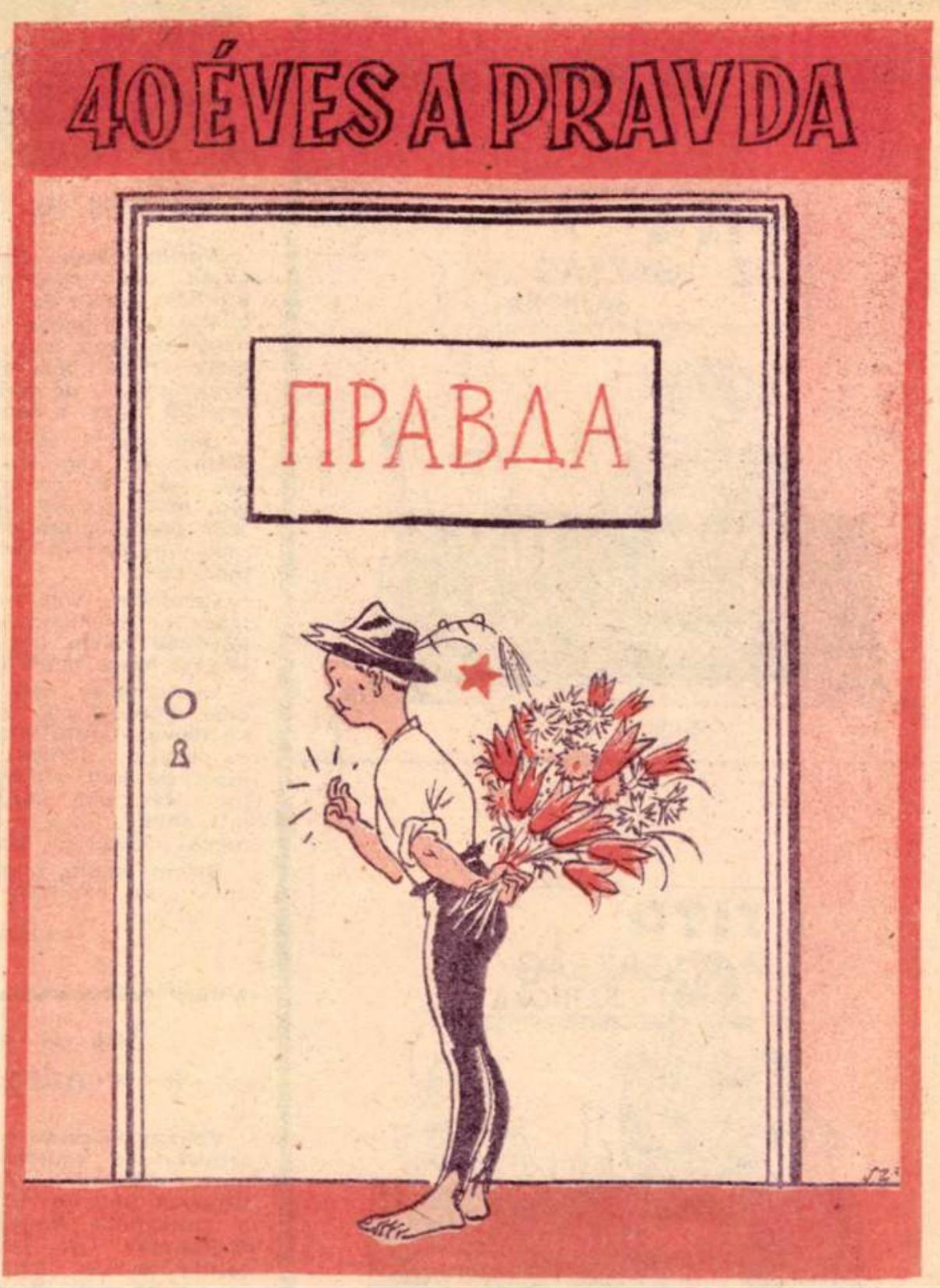

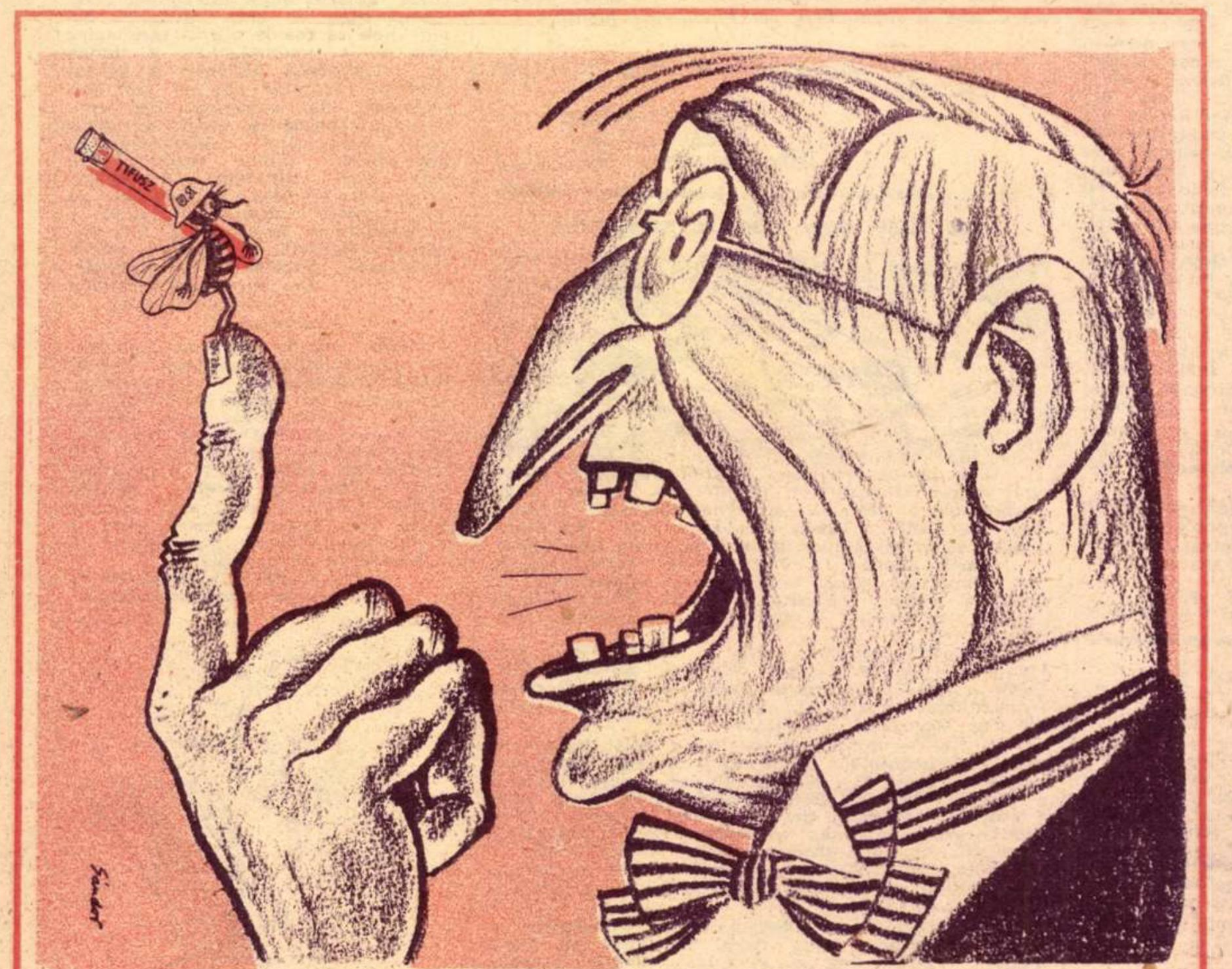

— Ügyetlen fráter! Megmondtam magának, hogy a szolgálata titkos!

A leány is legény a talpán

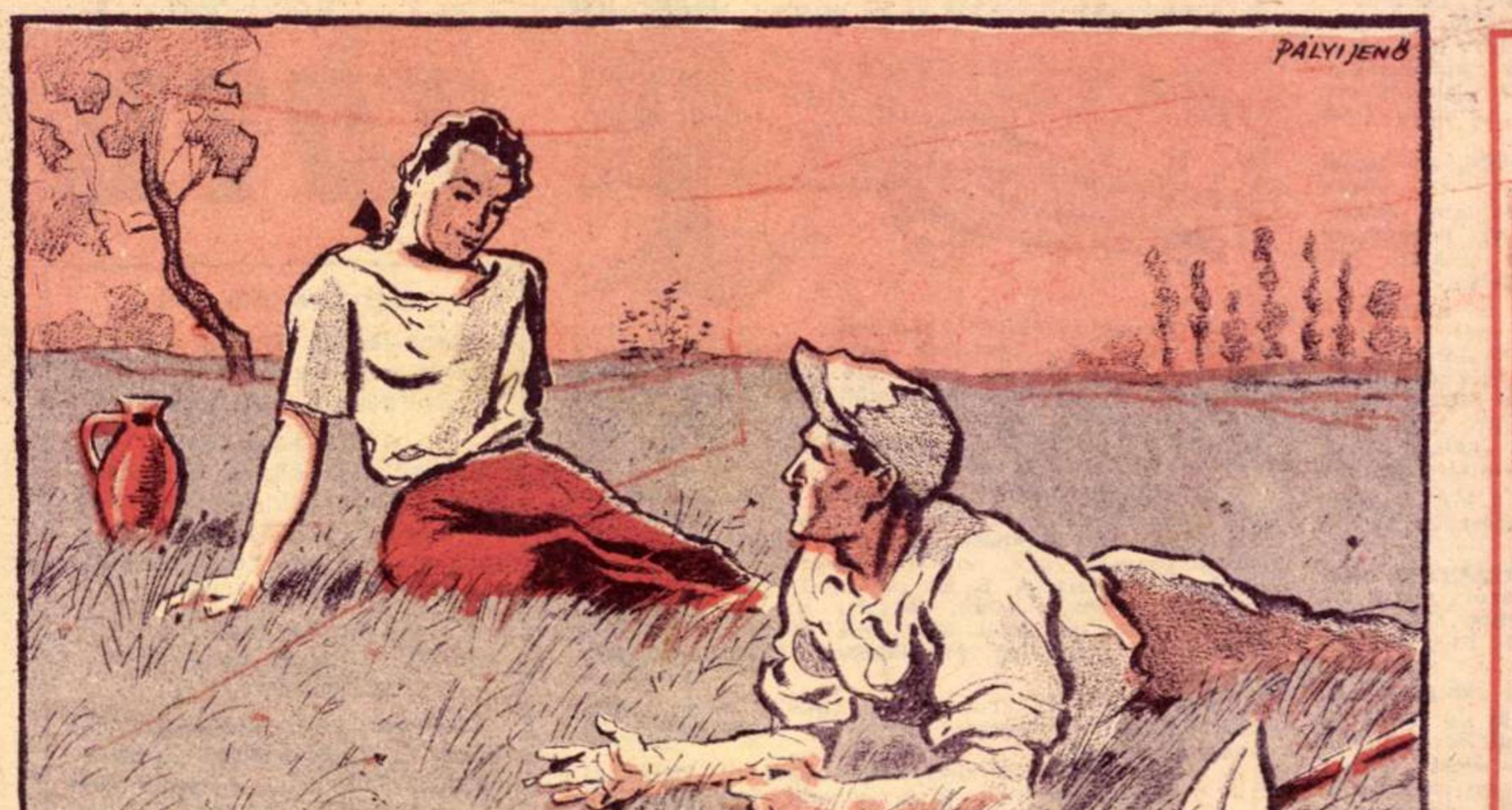

— Idehallgass Bori! Vasárnap megesküszünk, aztán mindennap eljárok a gépállomásra dolgozni, te meg majd a háztartást vezeted...
— Tévedsz. Én majd a traktort vezetem...

Fegyverszüneti tárgyalások amerikai módra

1.

— Helló, colonel — kiáltott rá a tábornok az ezredesre. — Sürgősen hozzák ide az összes iratokat, indulunk a tárgyalásra! Mozogjon, kérem, ez nem tréfadolog, mert a fegyverszünet kérdéséről van szó! Captain Smith, hozza ide az összes jegyzőkönyveket, Major Osborne a tárgyalási anyagot, Colonel Wickham a függelékeket és a toldalékokat! El ne feledkezzenek a térképekről, Captain Cartwright hozza őket magával! El ne feledkezzenek semmiről! Mozgás, mozgás!

2.

Belépett Captain Smith, Major Osborne, Colonel Wickham és Captain Cartwright, mindegyik hatalmas paksamétával a hóna alatt. A tábornoknak vérbeborult a szeme:

— Slendrián disznók! Hol van Jackson a hadifoglyokra vonatkozó anyaggal? Így nem lehet tárgyalni!

És kikapta Colonel Wickham kezéből a függelékeket és a toldalékokat és azonnal elmerült a tanulmányozásukba.

3.

Pár perc mulva ott volt Jackson a hadifoglyokra vonatkozó anyaggal. Halálsápadtan állt meg a tábornok előtt.

— Goddam! — üvöltötte a tábornok. — Hallatlan, hogy így húzzák az ember idejét! Minden perc drága!

Egy perc mulva a tábornok és kisérete bent ült a három hatalmas luxuskocsiban, amely százkilométeres sebességgel vitte őket a tárgyalások színhelye felé.

4.

A három kocsi megállt az épület előtt, amelyben a tárgyalásokat tartották. A tábornok energikus léptekkel sietett fel a lépcsőn, a kisérete utána.

— Jónapot, uraim — lépett be a tábornok a tárgyalási terembe. — Mai összejövetelünk tárgya a legközelebbi tárgyalásunk időpontja. Előterjesztem az amerikai javaslatot. A legközelebbi tárgyalás időpontjául a holnapi napot ajánljuk. Ezzel a mai tárgyalást zárjuk be.

— De tábornok úr — súgta a fülébe Colonel Wickham — nekem holnap nagyon elfoglalt napom lesz.

— Nem baj — nyugtatta meg a tábornok. — Rajta leszünk, hogy a holnapi tárgyalás rövidebb ideig tartson, mint a mai.

Amerikai „demokrácia"

(Az USA Kommunista Pártja perbefogott vezetőinek védőügyvédjeit letartóztatták.)

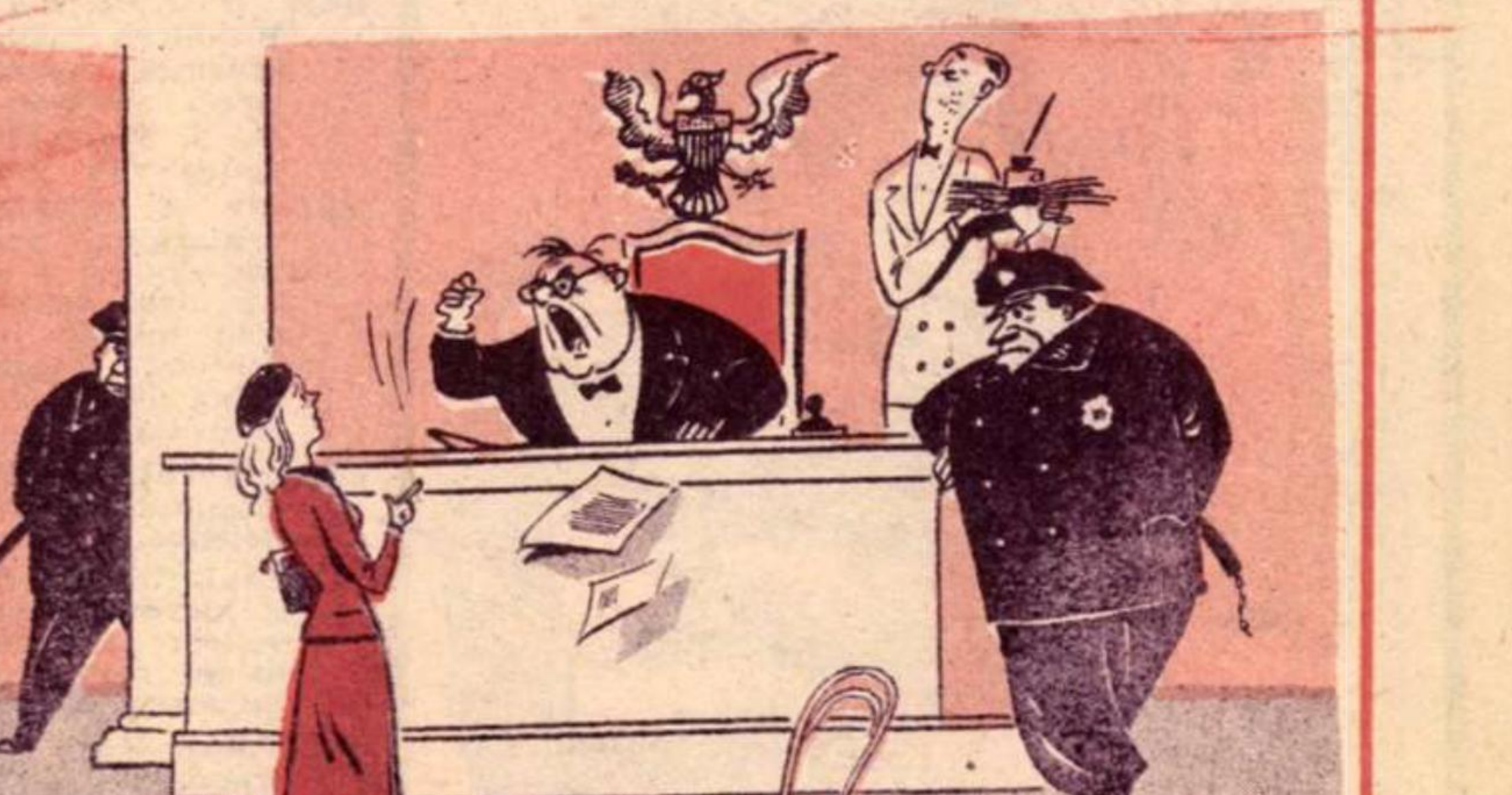

— A férjem nem tett mást, csak a kommunistákat védte.
— Micsoda? Maga védi a kommunistákat védő védőügyvédeket? Magát is letartóztatom!

Belgrádi kép szöveg nélkül

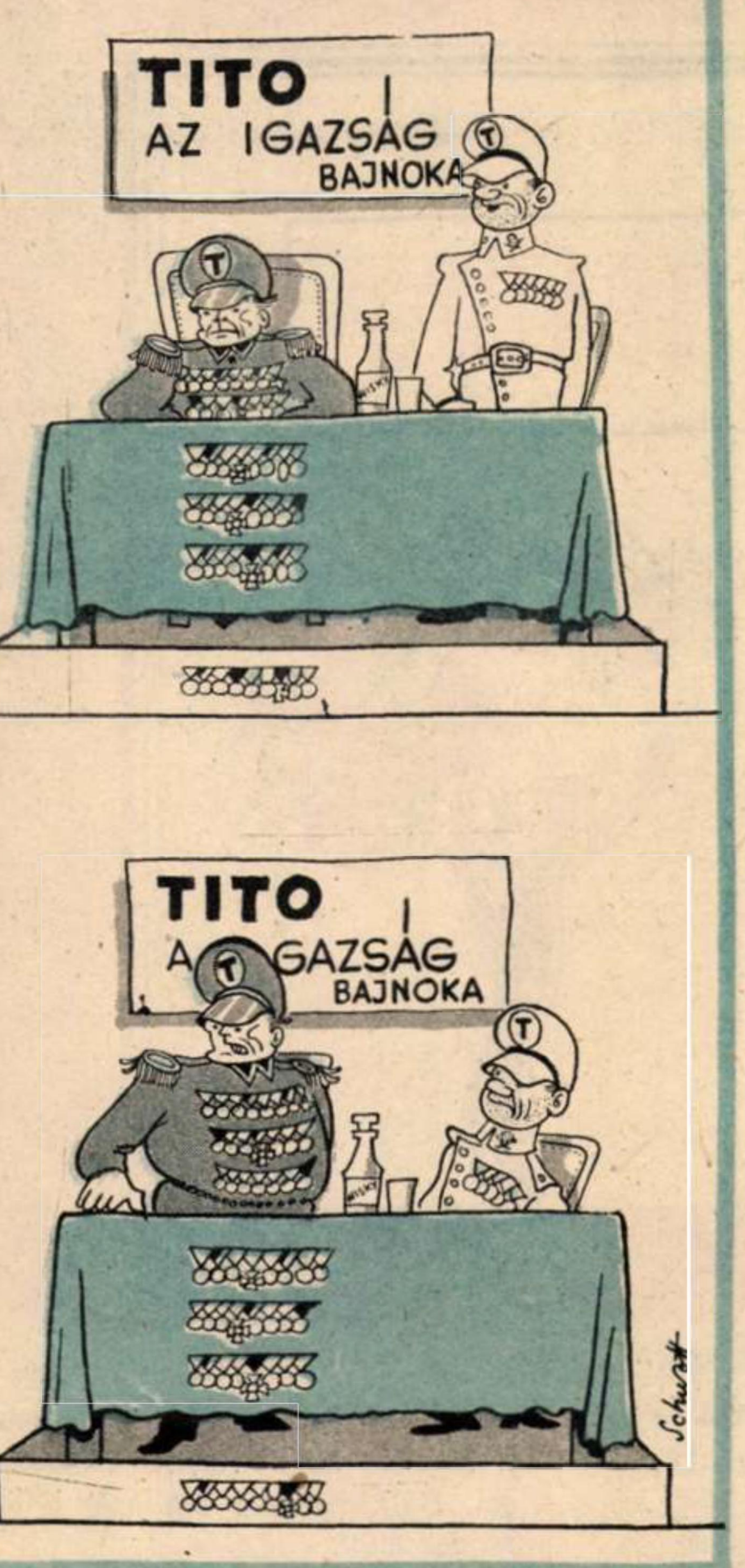

Jó kis versenytábla

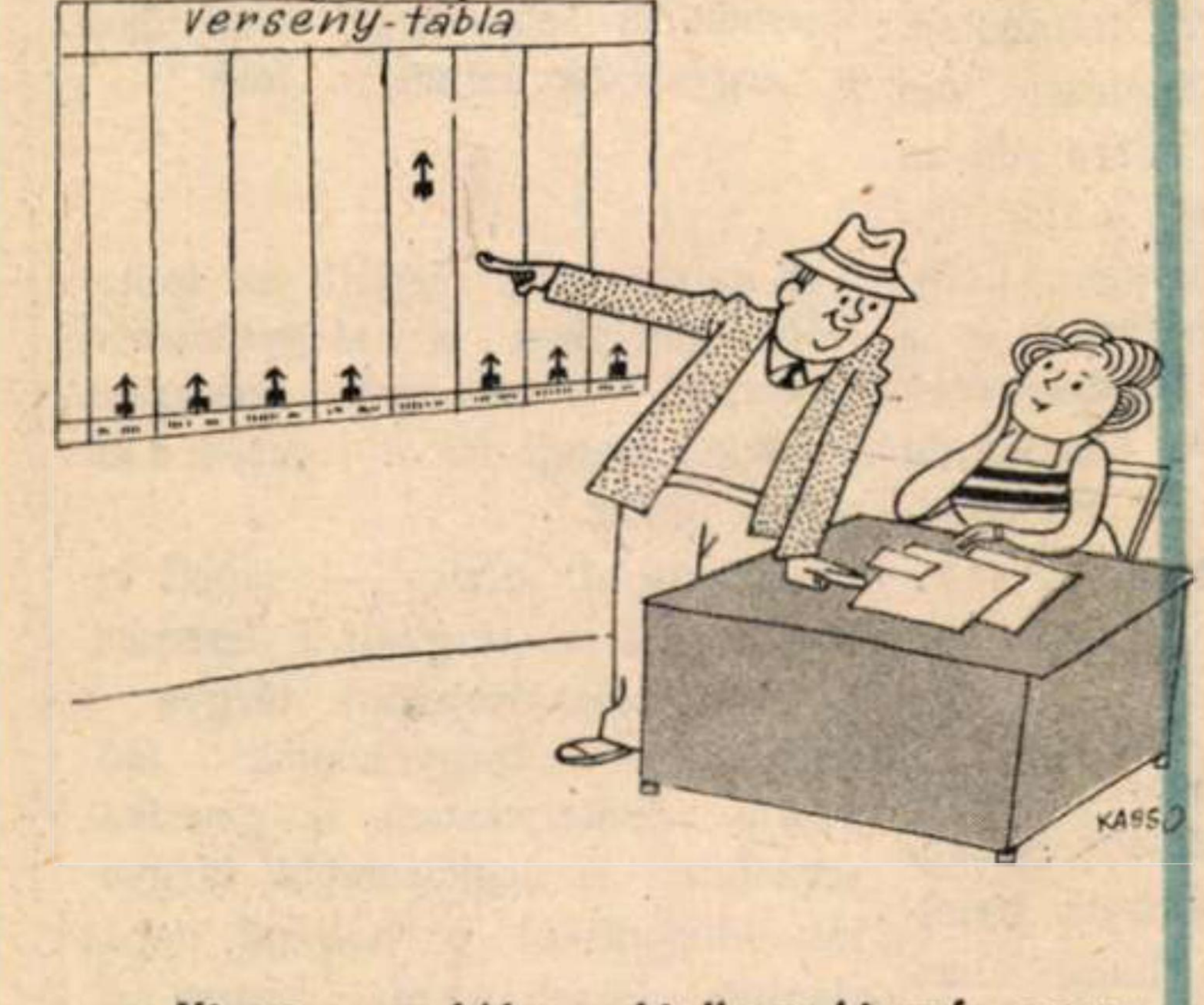

— Ki ez a szaktárs, aki ilyen kiugró, nagyszerű eredményt ért el?

— Oh, az már nem dolgozik nálunk, féléve áthelyezték.

Nemcsak a rím kedvéért

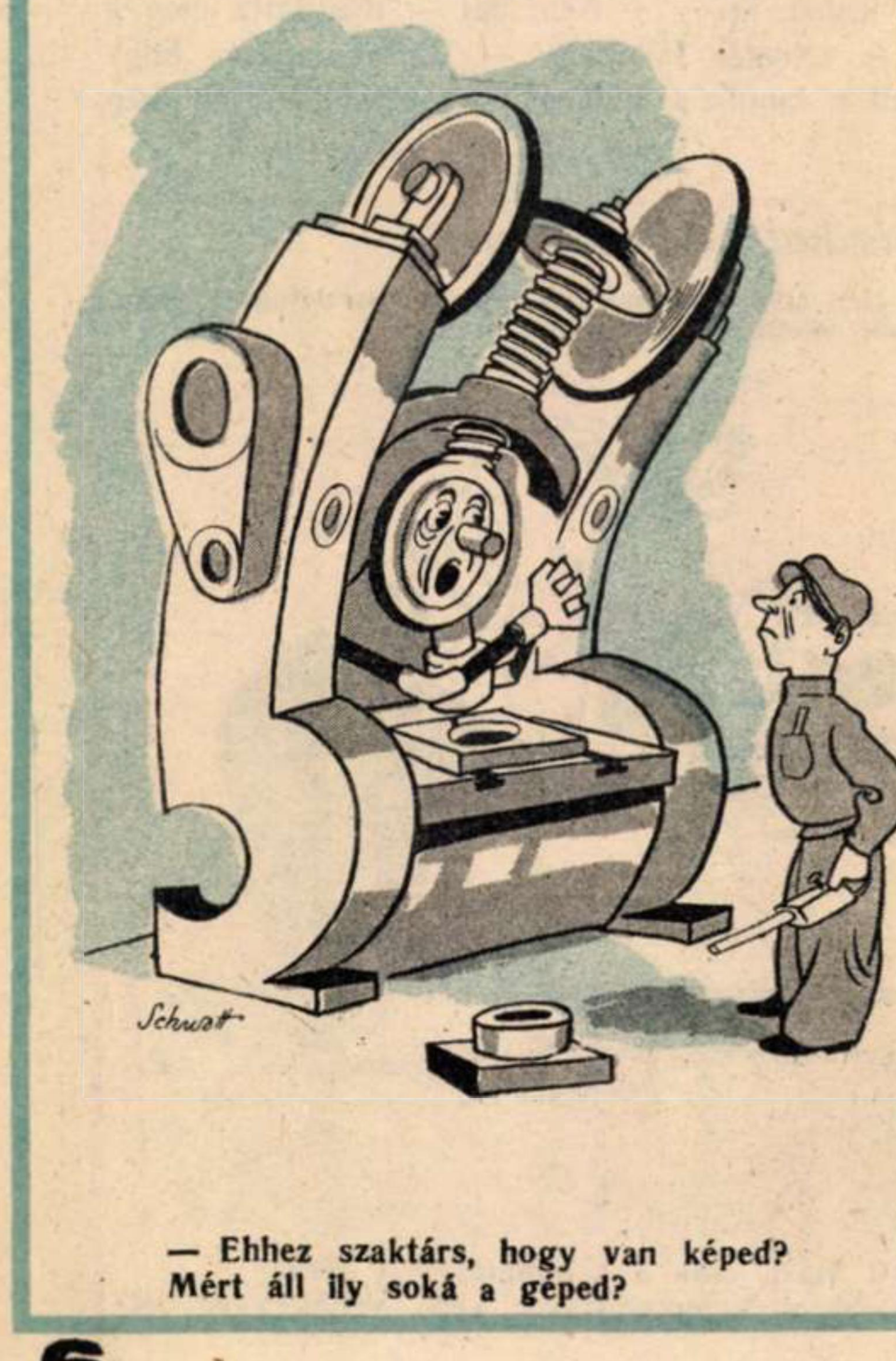

— Ehhez szaktárs, hogy van képed?
Mért áll ily soká a géped?

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Mi van az órámmal?

Április 3-án Szolnokon postára adták a karórámat. Kúncsorbára küldték, amely Szolnoktól 35 kilométernyi távolságban van. Azt hittem, hogy másnap már rendeltetési helyére ér az óra. Rendes körülmények között ugyanis egy nap alatt érkezik meg a csomag.

Úgy látszik azonban, hogy a körülmények nem voltak elég rendesek, vagy az én órám volt rendetlen, mert április 22-én, amikor először érdeklődtem órám sorsa iránt, még híre-hamva sem volt a küldeménynek.

Rendetlen volt még a posta válasza is, mert hivatalosan csak azt közölték velem, hogy az óra „tartózkodási helye ismeretlen".

Megjegyzem, ajánlottan küldték az órát, nehogy baj legyen vele. Gyakorlóéves tanító vagyok és számomra nagyon fontos a pontos óra, mert be kell osztanom tanítási időmet. Még nem vagyok elég gyakorlott ahhoz, hogy a tanítási órát időmérés nélkül jól be tudjam osztani.

Bízom benne, hogy a Ludas Matyi órák alatt előkeríti órámat.

Legeza György tanító
Kúncsorba

Jaj de magas ez a vendégfogadó!...

Vókány községben vendéglő van a szövetkezet épületében. Sajnos, nagyon kevesen vehetik igénybe. Ugyanis nagyon nehéz bejutni ebbe a vendéglőbe. Nagyon magas a vendégfogadó. Az ajtó küszöbéig 80 centiméternyit kell felmászni. Ha ezt lépcső segítségével lehetne megtenni, az jó lenne, de a közel egy méter magasan lévő ajtóhoz nem vezet lépcső. Ha valaki arra gondol, hogy ez a vendéglő most létesült és most sürgősen segítenek majd a hiányosságon, akkor az illető nagyon téved, mert ez már két év óta így van. Az artistaügyességű vendégek nagy vállalkozószellemről téve tanuságot, felmásznak a kocsmába, de ott ismét nehéz feladatot kell megoldaniok. Egy 50 centiméter széles, 150 centiméter magas ajtón kell keresztülgyömöszölniök magukat. Tekintettel arra, hogy Vókány községben sok a magas és testes lakos, legtöbbször csak külső és belső segítséggel juthatnak a söntéshez. Akik már bent vannak, azok húzzák, akik pedig még kint vannak, azok tolják az illetőt. Persze, le kell hajolni, mert a magas vendégfogadó ajtaja, — mint előbb említettem — alacsony.

Legtöbbször kinyúlik a csapos karja és kiadja a fröccsöt az ajtó előtt, vagy az utca mélységében várakozónak.

Most kezdődik a nyári szezon, jó lenne, ha legalább lépcsőt építenének (az alacsony és sovány vendégek részére) a vókányi vendéglő elé.

Miszlay János
a vókányi malom igazgatója.

Sok kartonlap közt elvész a ruha

1951 szeptember 23-án Füzesabonyból Budapestre kerültem a MÁV-tisztképző tanfolyamra. Az áthelyezések alkalmával a „ruhanyilvántartólapot" szintén abba a városba, vagy községbe küldik, ahol a MÁV-dolgozó új munkahelye van. Bár a tanfolyam hallgatóinak nagyrésze már megkapta a ruhát, mi, hat áthelyezett, még ma sem jutottunk hozzá. Persze, én is többször sürgettem. Így:

1951 NOVEMBERÉBEN érdeklődtem a Keleti-ruhaszertárban nyilvántartólapom után. Azt mondták: a kartonlapot még nem kapták meg Miskolcról.

EGY HÉT MULVA Miskolcon jártam. Közölték, hogy a nyilvántartólapot már Pesre küldték.

VISSZATÉRVE PESTRE, bementem a Keleti-nyilvántartóba és közöltem velük, hogy Miskolcról már elküldték a kartonlapot. Ezután még ötször jártam ott, de a lapról még mindig nem tudtak.

NEM NYUGODTAM MEG és ismét Miskolcra utaztam. Itt végre kezembe nyomtak egy papirlapot, amelyen az iktatószám és a Budapestre küldés időpontja volt feltüntetve.

MEGINT ELMENTEM a Keleti-nyilvántartóba. Most már felmutatták előttem a kartonlapot, azonban nem kaptam kézhez. Tehát még mindig nem intéződött el az ügy. Megtudtam, hogy további iktatásokon kell keresztülmennie a nyilvántartólapnak.

EZUTÁN FELMENTEM a MÁV-igazgatósághoz. Innen visszaküldtek a Keletibe.

VISSZALOHOLTAM A KELETIBE, nem is tudom, hányadszor. Azzal érveltek: „a lapot még nem kaphatom meg, mivel ide-oda kell iktatásra küldeni."

A SZABÓK MÁR régen elkészítették számunkra a ruhát és többször felszólítottak bennünket: vigyük tőlük az egyenruhákat. Ruhautalványunk azonban még mindig ott botladozik valahol a MÁV bürokrácia labirintusában, ezért nem tehetünk eleget a szabók kérésének.

Zsámba Lajos
Bp., VIII., József-körut 16.

Ez még egy bikának is sok

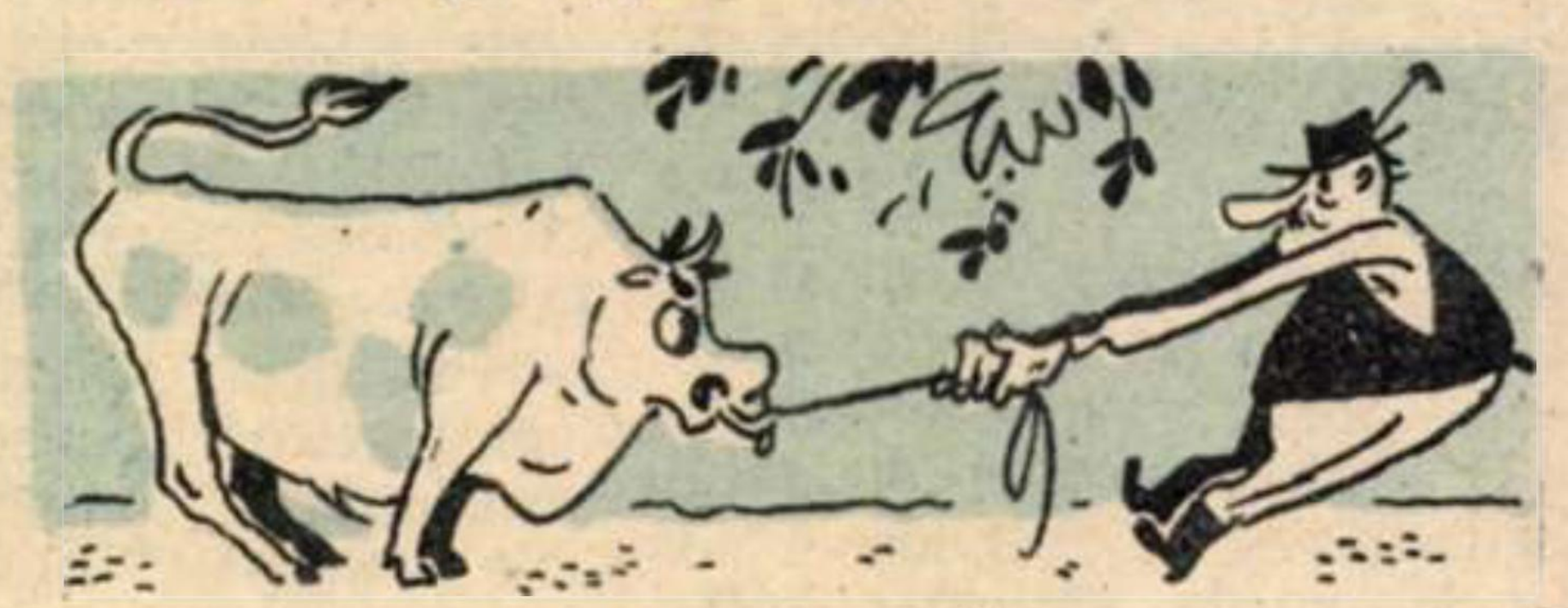

Rábaszentmiklós község bikát kért az arra illetékes szervtől. A községnek ugyanis nem volt bikája. Várták az apaállatot, amely végre megérkezett. De milyen állapotban! A hatalmas állat az istállóban összeesett és két napig mozdulatlanul feküdt a fáradtságtól.

Csakhamar megállapították, hogy mi volt az oka a bika kidőlésének. Huszonhárom kilométert gyalogolt és negyvenöt kilométert utazott teher-vagonban. Miért? Példátlan bürokratikus hiba miatt. A bika ugyanis a közeli Árpás községből indult el hosszú útjára. Árpás három kilométernyire van Rábaszentmiklóstól. A község tanácsa azonban nem a legegyszerűbb megoldást választotta, nem utasította a bika régi tulajdonosát, hogy kisérje át a rövid úton a bikát Árpásról Rábaszentmiklósra, hanem írásbeli utasítás alapján az egyedrábacsanaki vasútállomásra kísértette. Ez kilenc kilométernyi távolság. Ott bevagonirozták a bikát, amely negyvenöt kilométert utazott Enese állomásra.

Ezzel még nem ért véget a bika kálváriája. Eneséről az onnan tizennégy kilométernyire lévő Rábaszentmiklósra gyalogoltatták. Nem csoda, hogy félholtan dőlt a rábaszentmiklósi istálló szénájára.

A bika volt tulajdonosa kijelentette, hogy teljesen ingyen átkisérte volna az állatot Rábaszentmiklósra. Árpás község tanácsa azonban nem bízta a bikát régi tulajdonosára, hanem végigutaztatta az állatot a megyében. Ez kilencszáz forintba került.

Ilyen „takarékosan" oldották meg a községi bika szállítását.

Félhelyes Károly
apaállatgondozó
Rábaszentmiklós, Fő-utca 10.

Az ügy egy kicsit zavaros

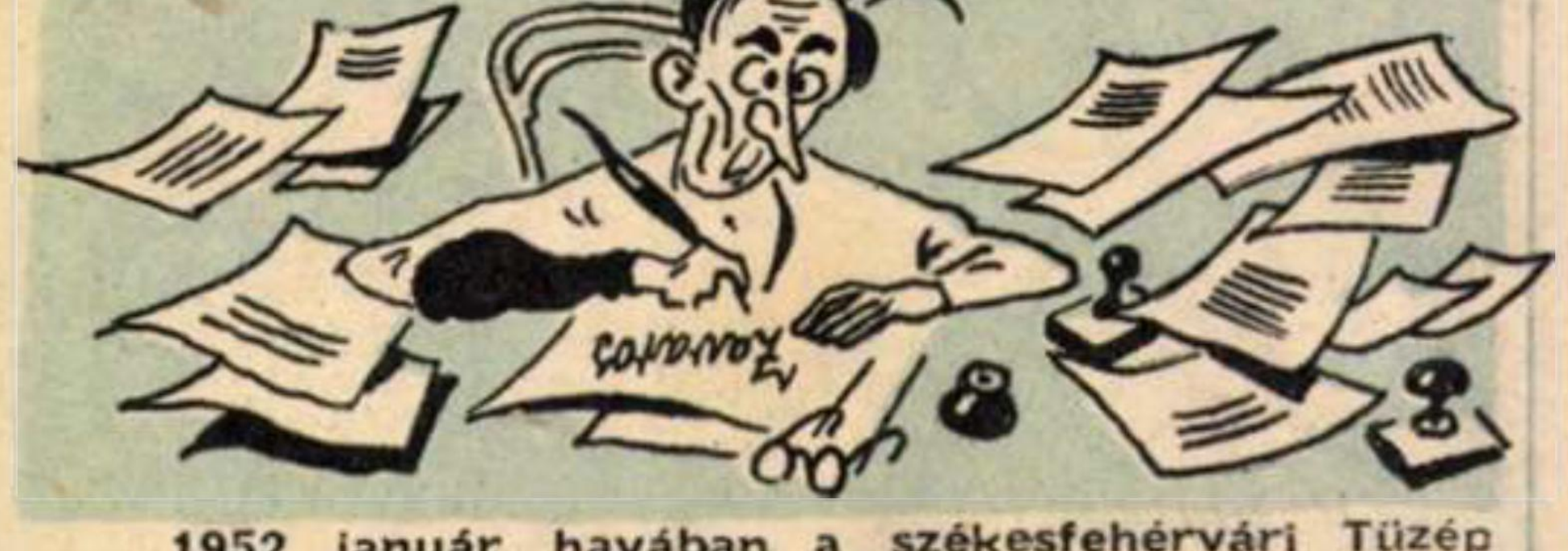

1952 január havában a székesfehérvári Tüzép egy vagon fát szállított részünkre. Január 30-án megkaptuk a számlát, amelynek összegét február 4-én átutaltuk a Tüzép csekkszámlájára. Az átutalásról csekkszámlakivonatban értesítettek bennünket.

Ennek ellenére a TÜZÉP háromizben felszólított bennünket, hogy tartozásunkat egyenlítsük ki. A Járási Tanács Végrehajtó Bizottságának is írtak és ezért bennünket igazolójelentés megtételére szólítottak fel.

Többször megírtuk, hogy a számlát már rég kiegyenlítettük és nagyon örültünk, amikor április 15-én a TÜZÉP elismerte, hogy tartozásunk teljes kiegyenlítést nyert. A befizetést igazoló levelet Zavaros ügyvezető írta alá.

— Na, — gondoltuk, — végre most már nem zaklatnak bennünket a kifizetett összeg újbóli kifizetésével. Nem így történt. Három nappal később a Megyei Tanács Döntő Bizottságától, majd újra a TÜZÉP-től érkezett címünkre felszólítólevél. A felszólítólevélen ugyanaz a Zavaros nevű ügyintéző szerepelt, aki tartozásunk teljes kiegyenlítését is elismerte. Tehát Zavaros előbb elismerte a befizetést, később pedig követelte ugyanennek a számlának kiegyenlítését.

Természetesen a megyei döntőbizottsághoz is írtunk, közöltük, hogy nem tartozunk és újból írtunk a TÜZÉP-hez is. A Ludas Matyit is megkérjük, segítsen bennünket hozzá, hogy a közel féléves háborgatás után végre hagyjanak bennünket nyugodtan dolgozni, mert nagyon el vagyunk foglalva a felesleges levelezésnél sokkal fontosabb munkálatokkal.

Iváncsa község Tanácsa
Varga József V. B. titkár

A szegedi ÁFORT furcsa „újítása"

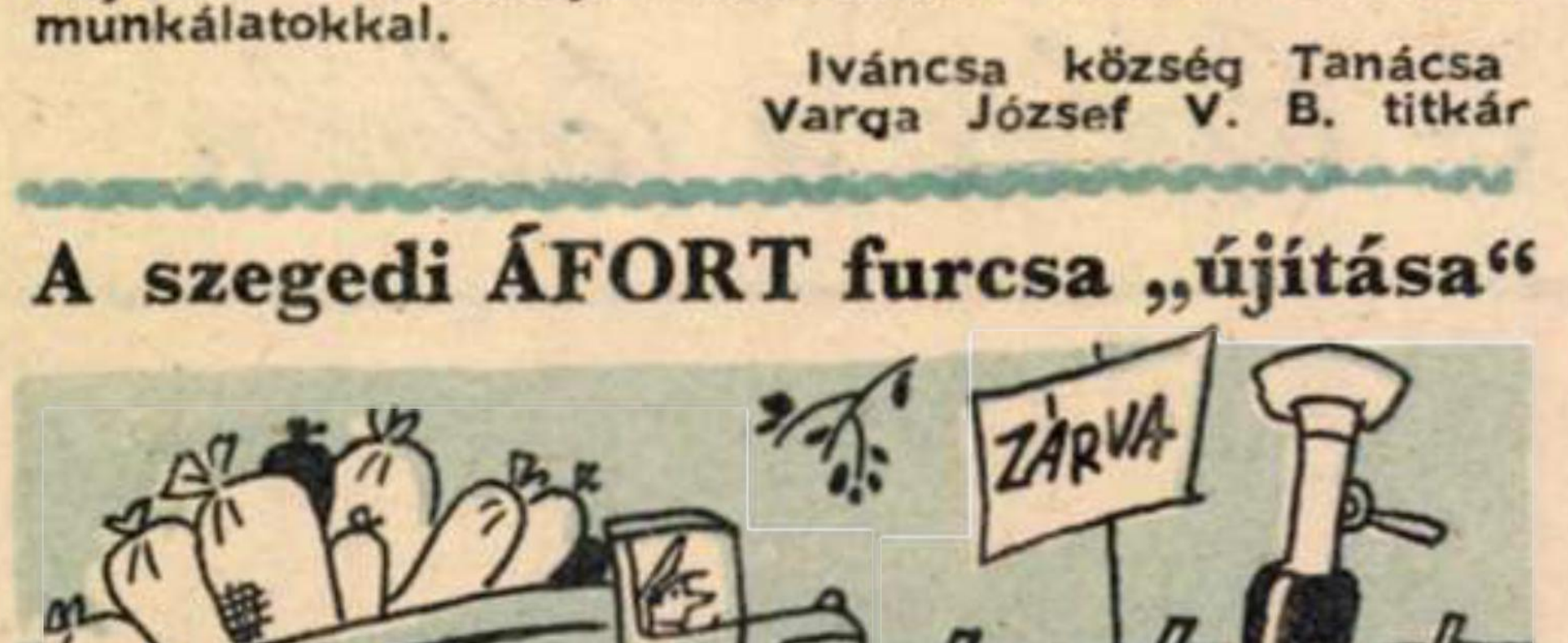

A szegedi ÁFORT-kirendeltség télen át 16 órán át volt üzemben. Tavaszra erősen megnövekedett a forgalom. Úgy látszik, erre való tekintettel — csökkentették a benzinkút szolgáltatási idejét felére, 8 órára. Csak reggel 8-tól délután félötig kapni üzemanyagot. Később a legközelebbi — 4 km-nyire levő — benzinkútig kell autózni.

A szegedi ÁFORT úgy találta, hogy szükségtelen a benzinkút 8 munkaórán túli nyitvatartása, mert így munkaerőmegtakarítást lehet elérni. De hol a megtakarítás, amikor naponta 30—40 gépkocsinak oda-vissza 8 km-nyi útat kell megtennie, hogy benzinhez, olajhoz jusson? Ha csak 30 gépjármű felesleges útját számítjuk, az napi 50 liter benzint és rengeteg feleslegesen eltöltött munkaidőt jelent.

Felvetődik a kérdés, mit takarít meg a szegedi ÁFORT-kirendeltség ezzel az „újítással" népgazdaságunknak?

> A Vidéki Taxiegyesülés szegedi kirendeltsége (19 aláírás), a Szegedi Teherautófuvarozási V. (24 aláírás), az Országos Mentő-Szolgálat (7 aláírás), a Délmagyarországi Rostkikészítő (4 aláírás), Délmagyarország Nyomda és Szegedi Tudományegyetem (4 aláírás).

Négyszáz beteg borbélyra vár...

A Mátraházai Szanatóriumban hosszú idő óta nincs borbély. A szanatórium vezetői már többször kértek fodrászt, de eredménytelenül. Több mint négyszáz beteg szeretne hajatvágatni, borotválkozni.

Darázs Pál
Mátraháza

Ludas Matyi elintézte

„A borbély mindent tud" című cikkel kapcsolatban vizsgálatot indítottunk. Érdliget megállóhelyen ki volt függesztve a menetrend. A panaszoslevél írója elolvashatta volna az adatokat. Az érdeklődés időpontjában jegykiadónk árufelvétellel volt elfoglalva, ezért az érdeklődőt — állítása szerint — al váróterembe és nem a borbélyhoz küldte.

Tekintve, hogy jegykiadónk nem volt udvarias, megbüntettük őt és az utazóközönséggel szembeni udvariasabb magatartásra utasítottuk.

Magyar Államvasutak
Igazgatósága"

A kékesi nyugágyakkal kapcsolatban megállapítottuk, hogy Sarkadi Jánosné március 24. és április 12. között feküdt intézetünkben. Ebben az időben Kékesen még hó volt. A rossz időjárás miatt intézetünk vezetősége csak az arra rászoruló betegeknek és csakis orvosi rendeletre adta ki a nyugágyakat. A beteg itt tartózkodása idejében a kékesi főorvos hivatalos ügyben járt Budapesten, de helyettese ott volt. Sarkadi Jánosnénak módjában állott volna panaszával felkeresnie. Az ápolónőnek, akihez fordult, nem volt joga intézkedni. Köszönjük, hogy a Ludas Matyi foglalkozott az üggyel, mert intézetünk figyelmét a nyugágyakkal kapcsolatos hiányosságokra felhívta. A jövőben körültekintőbben kezeljük a problémát.

Dr. Mihálkovics Szilárd
igazgatófőorvos.

Szekér Károly őrvezető panaszával kapcsolatban vizsgálat indult. Kiskőrös—Dombóvár viszonylatban szabadságlevél alapján fizetendő menetdíj 12.20 Ft, tehát az odautazásnál fizetett 12.90 Ft és a visszautazásnál kért 16.30 Ft egyformán túlfizetés volt. Mind a két jegypénztárost felelősségre vontuk. Kérjük: Szekér Károly írjon a MÁV igazgatóság VI., Szeged címre, mert a menetdíjkülönbözetet (ha pontos címét beküldi) visszakapja.

Közlekedésügyi Minisztérium
kereskedelmi szakosztály

TT
TIPPSZELVÉNY
minden héten nyerhet!
TOTÓ-n

Ludas Matyi
Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
A kiadásért felel:
a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9-11.
Telefon: 222-271, 221-293.
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11
Telefon: 221-285
Hirdetési osztály:
VII., Lenin-körút 9—11.
Telefon: 221—285.
Terjeszti: Posta Központi Hírlap Iroda Ü. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850.
Budapesti Szikra Nyomda.
V., Honvéd-utca 10
Felelős vezető: Radnóti Károly

Palotai Boris: Ó, AZOK A LEKTOROK!

Szín: Lektorátusi hivatal. Csiszár Teréz lektor az asztalnál ül.

IRÓ (belép): Szabadság...

CSISZÁR: Szabadság Köszörűs elvtárs. Csiszár Teréz vagyok. Én lektoráltam a kéziratát. 164 órát töltöttem el vele.

IRÓ (zavartan): 164 órát? Hát ez igazán...

CSISZÁR: Látja ott a falon azt a táblázatot? Az én újításom. Szempontgrafikon. Rögtön világosan látni a szempontok apadási tendenciáját. Az írókongresszus óta egyre zsugorodik a szempontgörbe. Figyeli?

IRÓ: Figyelem.

CSISZÁR: Hát akkor térjünk a tárgyra. Az én elvem: az írói egyéniséget szabadon kifejleszteni. A ki nem fejlesztett írói egyéniség a termelésben kiesést okoz. Persze a világért sem akarom művészi elképzelésében befolyásolni. Csak éppen arra szeretném felhívni a figyelmét, hogy pozitív hősének ne legyen cippzáras kabátja. Az amolyan imperialista dolog. Gondolja meg, milyen eszmei tartalma lehet egy olyan hősnek, aki gépiesen megránt magán valamit s az kinyílik. Fejlődhet egy ilyen ember? Nem fejlődhet. Magát úgye Bercikné lektorálta?

IRÓ (sóhajtva): Ő dolgoztatta át velem másodszor a regényt. Mert eredetileg egy szövőgyárban játszódott le a regényem, de Bercikné kijelentette, ha nem teszem át a cselekményt egy nehézipari üzembe, nem javasolhatja kiadásra a regényemet. A nehézipar a súlyponti kérdés.

CSISZÁR: De hiszen bányáról szól a regénye.

IRÓ: Ezt viszont a harmadik lektor követelte. Hogy most a bányára kell az irányt vennünk. Azért csináltam főaknászt a hősömből.

CSISZÁR: Rosszul tette. A sarkára kellett volna állnia. De az írók még tele vannak polgári csökevényekkel. Ahelyett, hogy kitartanának meggyőződésük mellett, ragaszkodnak hozzá, hogy a kéziratuk megjelenjen. Ha énrám hallgat, keresztülviszi akaratát és a regényt Dunapentelére helyezi.

IRÓ (megütődve): Dunapentelére? Most, mikor már valamennyi szereplőm bányász? Mikor már a ciklikus módszert is belevettem a regénybe? Amikor a feleségem „jó szerencsét" köszöntéssel üdvözöl este, mikor hazamegyek.

CSISZÁR: Én nem akarom befolyásolni. De ez most harci feladat! Menjen el négy-öt hónapra Pentelére, ne sajnálja a fáradságot. A jelentésemet már úgy adtam be, hogy a regény Dunapentelén játszódik. Egyébként igazán csak lényegtelen változtatások vannak rajta: a cippzáras kabát, stb. A dialógusok maradhatnak. Életteljes, jó párbeszédek... különösen az a szerelmi jelenet a hatos aknában. Még most is a fülembe cseng: „Tedd le azt a légkalapácsot, ölelj át és igérd meg, hogy túlteljesited a normát." Ezt egyszerűen átteszi a pentelei kockaházak építésére, ahol éppen zsaluzzák a födémet. Rém egyszerű megoldás. (Kezébe nyomja a kéziratot.) Vigye haza, gondolkozzék rajta. Mondom, nem akarom befolyásolni.

(Ajtó nyílik, bejön Zimonyi, szintén lektor.)

ZIMONYI (örömmel): Üdvözöllek! Mindig örülök, ha vérbeli íróval találkozom. Senki úgy nem tiszteli az irodalmat, mint én. Éppen most fejeztem be a regényedet. Pompás!

CSISZÁR: Megkértük Zimonyit, nézze át ő is a kéziratot. Én még nem beszéltem vele, de bizonyára egyezni fog a véleményünk. Ő olyan fejlett elvtárs. Olyan jó népnevelő!

ZIMONYI (szerényen, de öntudatosan): Valamennyi rokonom sztahanovista. A nagybátyám dolgozó paraszt. Anyám lelenc volt.

CSISZÁR: Én most egyedül hagyom magukat. (Íróhoz): Aztán álljon a sarkára, védje meg a művészi elképzeléseit. (Elmegy.)

ZIMONYI: Nekem tulajdonképpen nincsenek is kifogásaim. Igen hasznosnak tartom a regényedet. Ebből a regényből meg lehet tanulni az egész bányászmesterséget.

IRÓ (türelmetlenül): Azt mondd meg... Művészileg... érted? Művészi szempontból...

ZIMONYI (közbevág): Erre akartam rátérni. Hogy lehet művészileg megoldani valamit, ami politikailag nincs megoldva? A brigád például... összesen két nő van a brigádban. Ma, amikor arra törekszünk, hogy minél több nőt vonjunk be a termelőmunkába. Az egész brigád nőkből álljon!

IRÓ: S akkor mi lesz a szerelmi jelenettel? A brigád nőtagjai valljanak szerelmet egymásnak?

ZIMONYI: Az már a te dolgod. Az író dolga. Aktivizáld a nőket. Szeressenek brigádon kívül. Különben sem helyeslem ezt a szakmai sovinizmust. Ezt az üzemi elvakultságot. Csak egy vájárnak lehet rigószeme? Egy dolgozó parasztnak nem lehet? Hozzál be egy dolgozó parasztot, legalább kidomboritjuk a munkás-paraszt-szövetséget. Nekem tetszik a regény. Határozottan. S ha ki tudnád egy kicsit javitani, hogy ne az a Buga Mihály legyen a főszereplő, hanem Sümeginé...

IRÓ (rémülten): Ki az a Sümeginé? (Végigtörli homlokát.) Sümeginé nem is szerepel a regényben.

ZIMONYI (diadalmasan): Majd fog. Ő szervezi meg a női brigádot. Csak meg kell írni. Ő lesz a női brigád vezetője. Tehát mához egy hétre behozod a regényt. Egy hét alatt kényelmesen meg lehet csinálni. Naponta tizenötezer betűt írsz le, az utolsó napon tizenhatezret. Most, sajnos, rohannom kell.

IRÓ (Egyedül marad a szobában. Megtörve, roskadtan ül a székben. Az ajtó kinyílik és a lektor ötéves kisfia lép be rajta.)

KISFIÚ: Nem tetszett látni apukát? Azt igérte, hogy papirt ad nekem.

IRÓ (csüggedten): Idehallgass kisfiú. Itt van ez a... ez a köteg papir (kezébe nyomja a kéziratot). Csinálj belőle hajót. Érted? Hajót, amely úszkál.

KISFIÚ (kezébe veszi a köteget, nézegeti, lapozgatja): Tessék levágni belőle egy darabot. Innen az elejéből. Így nagyon vastag. És akkor sem hajót csinálok belőle, hanem sárkányt.

VÉGE

Igy nehezen fog menni!

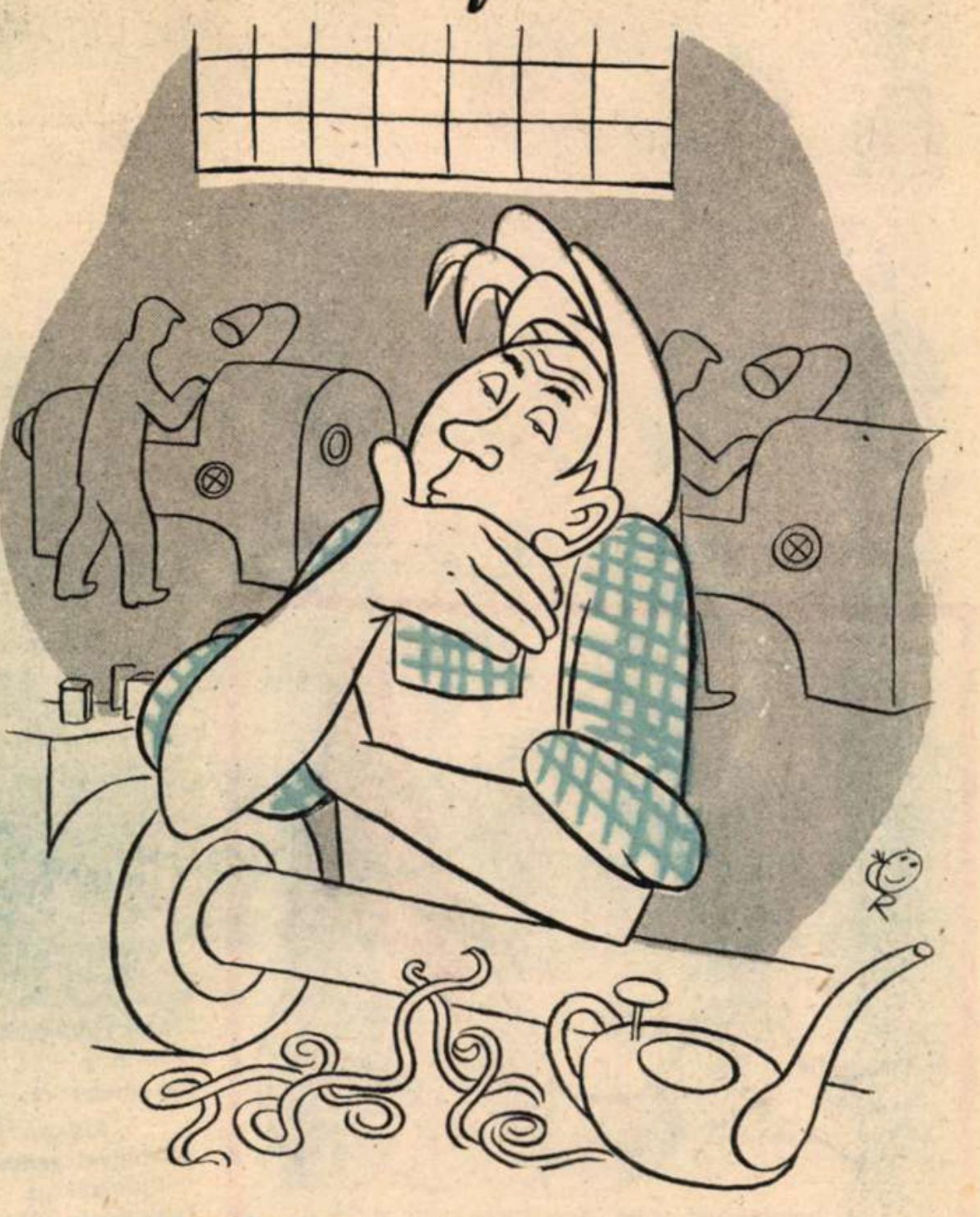

— Vajjon meddig kell várnom, hogy sztahánovista legyek?

Churchill lélekemelő szerepe

(Sajtóhír: Az Angliában levő amerikai megszálló csapatok száma állandóan emelkedik.)

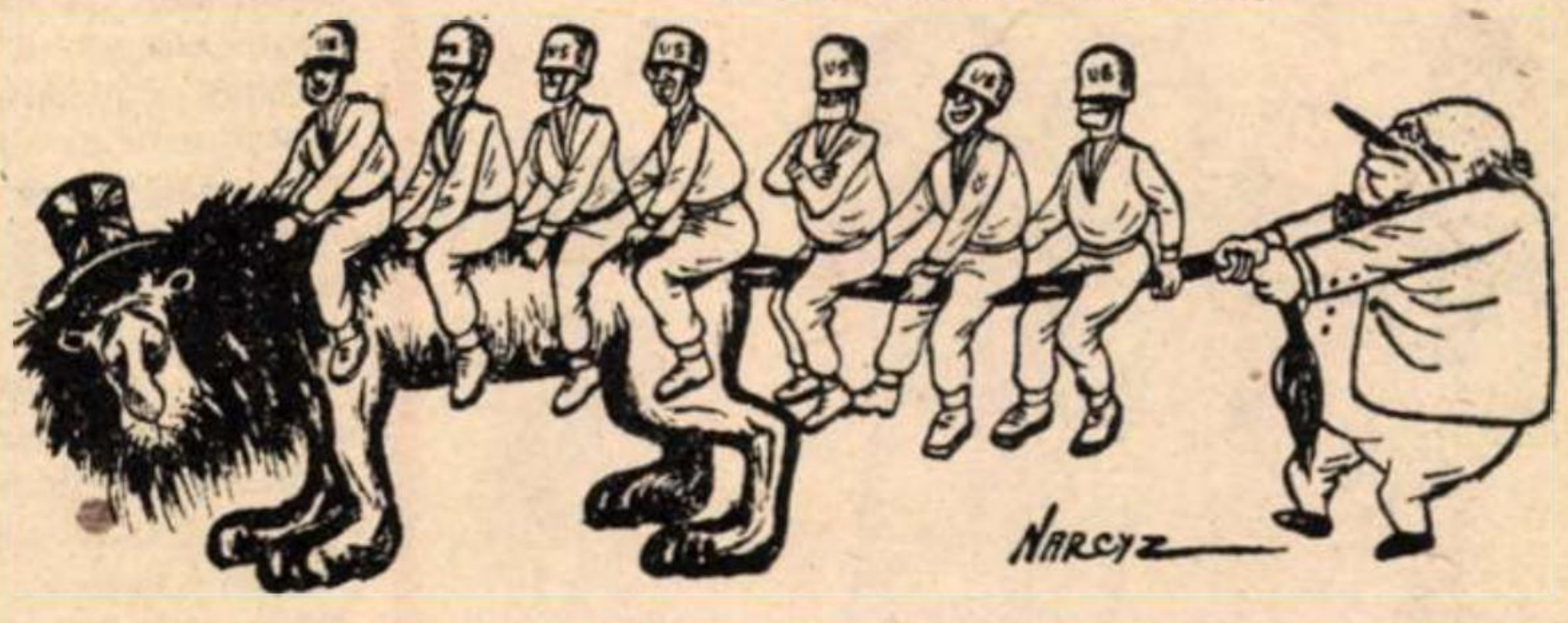

Szegény beteg ember

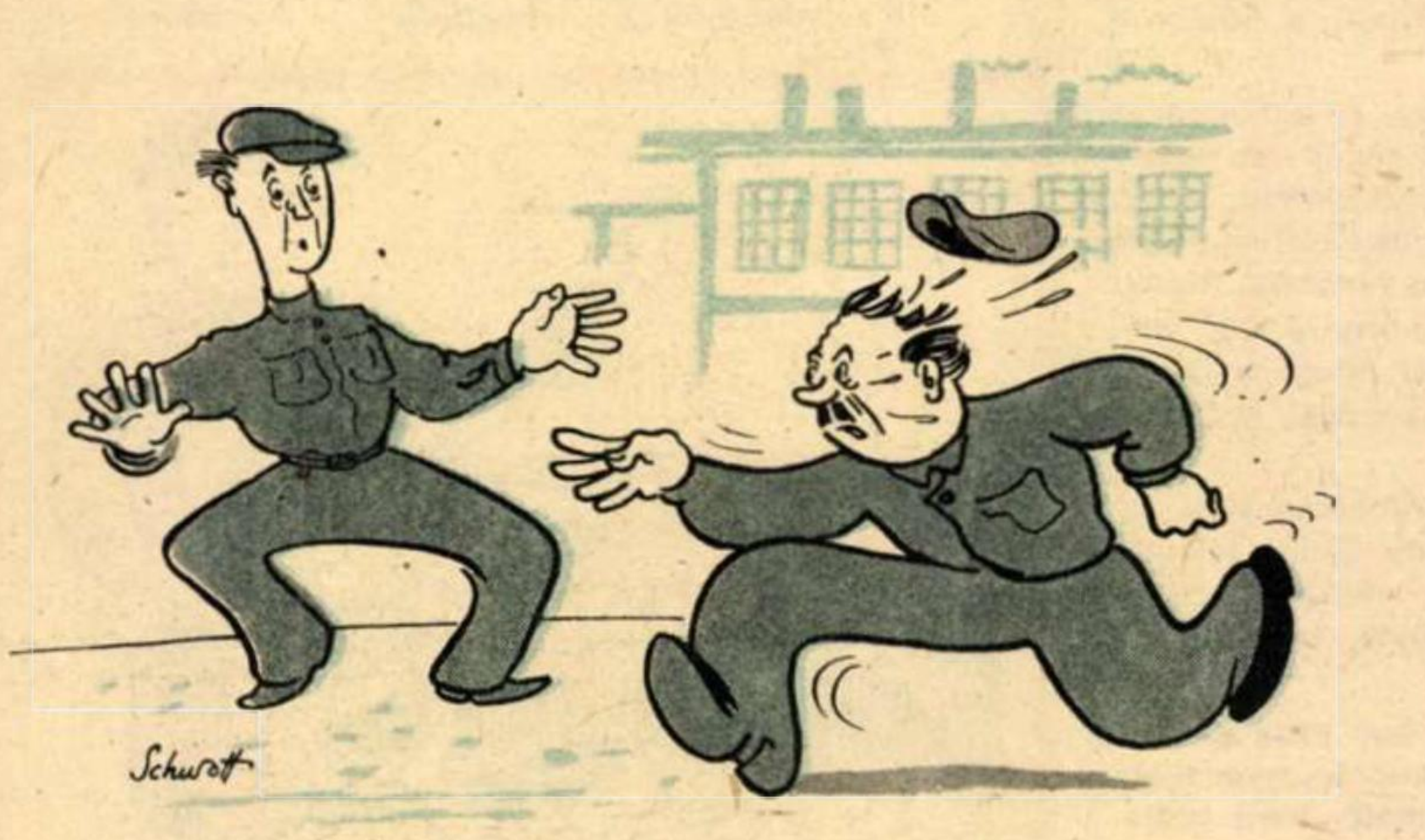

— Hova rohan, szaktárs?
— Orvosi bizonyítványért, mert bent nem akarják elhinni, hogy olyan beteg vagyok, hogy alig állok a lábamon.

Félreértések elkerülése végett

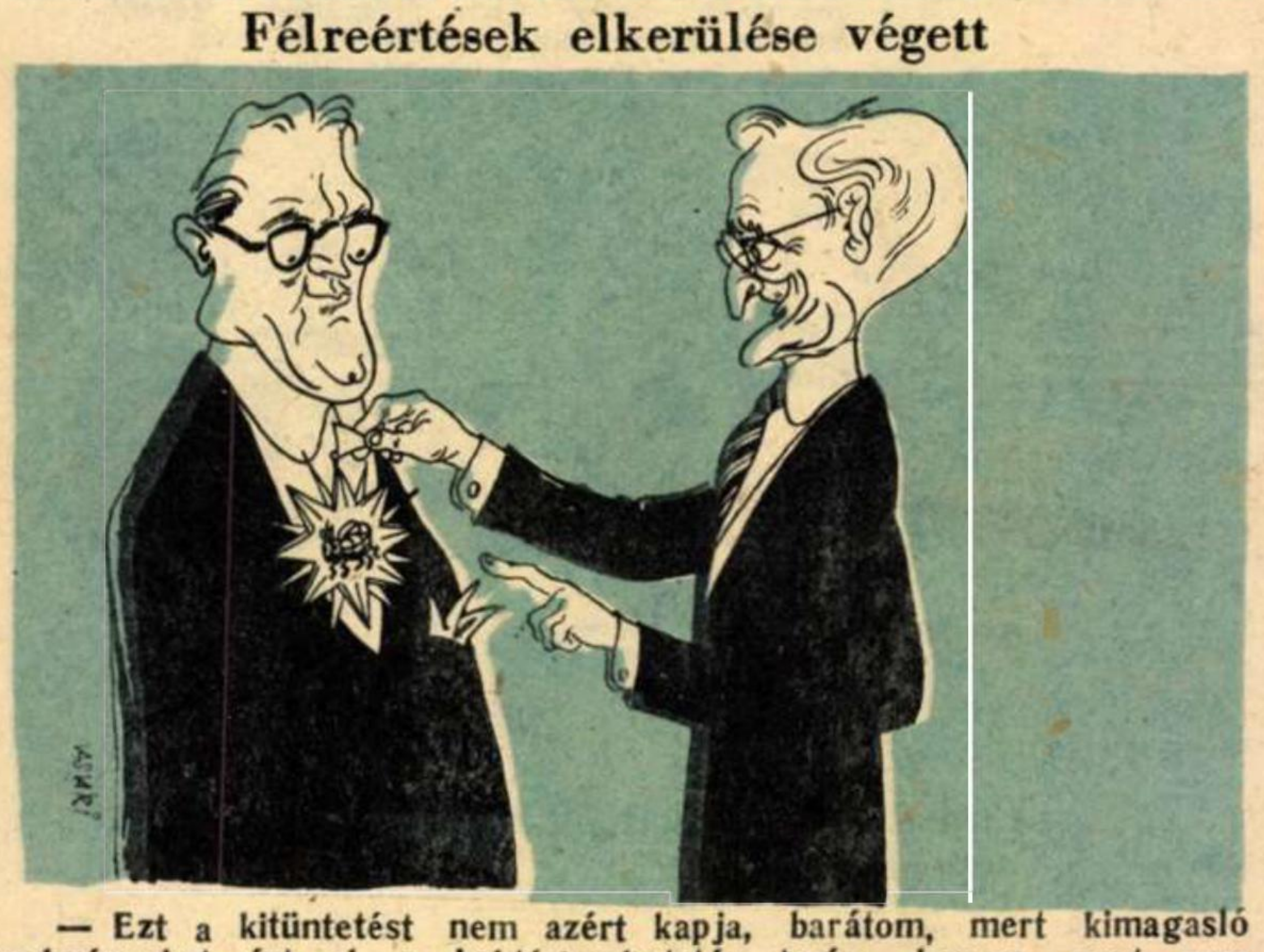

— Ezt a kitüntetést nem azért kapja, barátom, mert kimagasló eredményeket ért el a baktériumkutatás terén, hanem, mert nem fecsegte el...

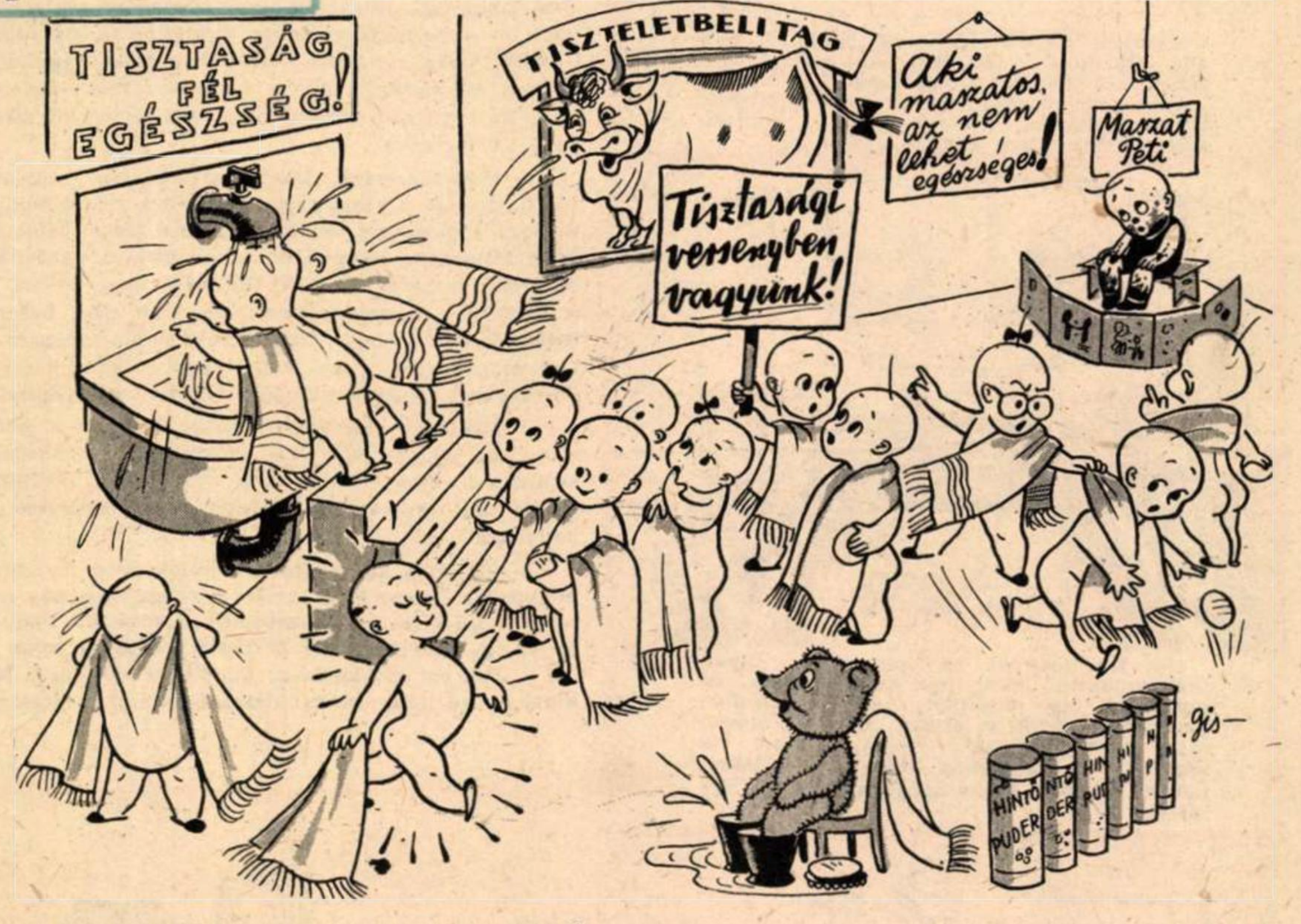

TISZTASÁG FÉL EGÉSZSÉG!
TISZTELETBELI TAG
Aki maszatos, az nem lehet egészséges!
Maszat Peti
Tisztasági versenyben vagyunk!
HINTŐ PUDER
gis

A legifjabbak résztvesznek a tisztasági mozgalomban.

Egy amerikai szerkesztőségben

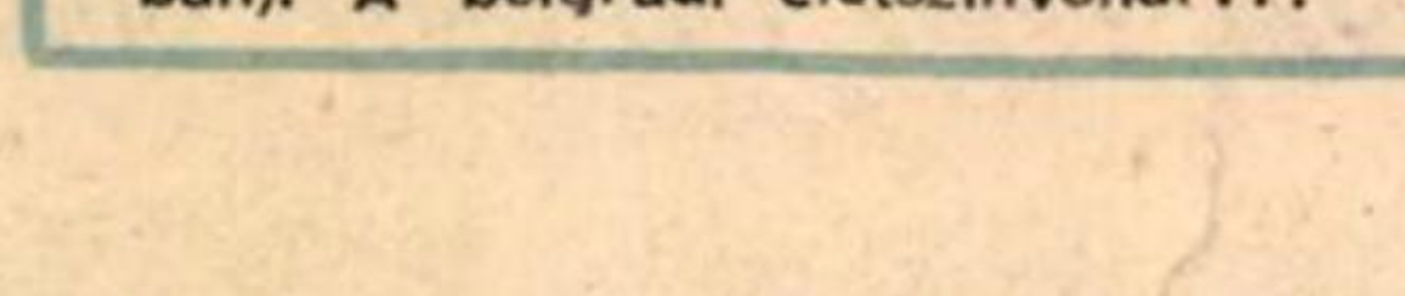

AMERIKAI UJSAGIRÓ (lába az asztalon, mert éppen diktál): Irja!

GÉPIRÓNŐ: Irom.

AMERIKAI UJSAGIRÓ (nézi a jegyzeteit, böngész az amerikai lapokban): A belgrádi életszinvonal... ööö... mit is irt róla tegnap a New York Times? Ja, megvan. Kielégítő... Valami ilyesmi volt. Irja! Igazán kielégítő! A belgrádiak..., ööö... nyugodtan élnek, hogy is mondta tegnap a New York Herald Tribune? (Lapoz az ujságban.) Igen, Belgrádban az élet... ööö... a rendes mederben folyik. (Lapoz az ujságban.) Mi ez? Ma letartóztatták a belgrádi Borba öt munkatársát. A fene egye meg, de jó, hogy nem vagyok Jugoszláviában ujságiró... Még csak az kéne! Egy belgrádi börtön! Brr! A fene azt a csirkefogót! Hol tartunk... ööö... Mit irtunk? Olvassa vissza, kisasszony!

GÉPIRÓNŐ: A belgrádi életszinvonal igazán kielégítő. A belgrádiak nyugodtan élnek, Belgrádban az élet a rendes mederben folyik. Ma letartóztatták a belgrádi Borba öt munkatársát. A fene egye meg, de jó, hogy nem vagyok Jugoszláviában ujságiró! Még csak ez kéne! Egy belgrádi börtön! Brr! A fene azt a csirkefogót!

AMERIKAI UJSÁGIRÓ: Megőrült?! A letartóztatott öt ujságirót nem diktáltam, csak mondtam! Az nem megirni való, az igaz!

Ludas Matyi a Budafoki-úti tanépítkezésen

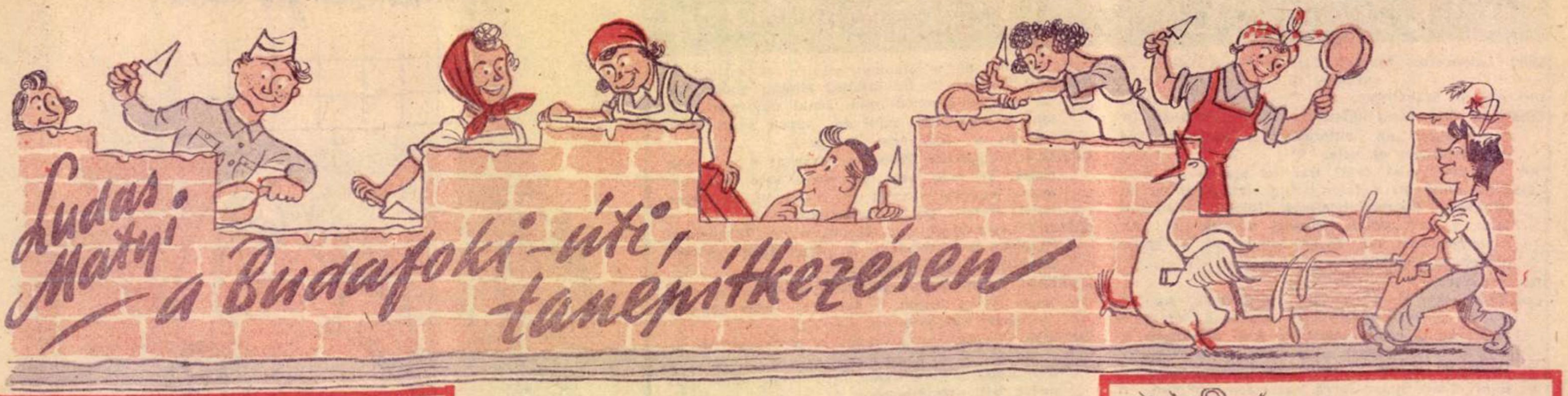

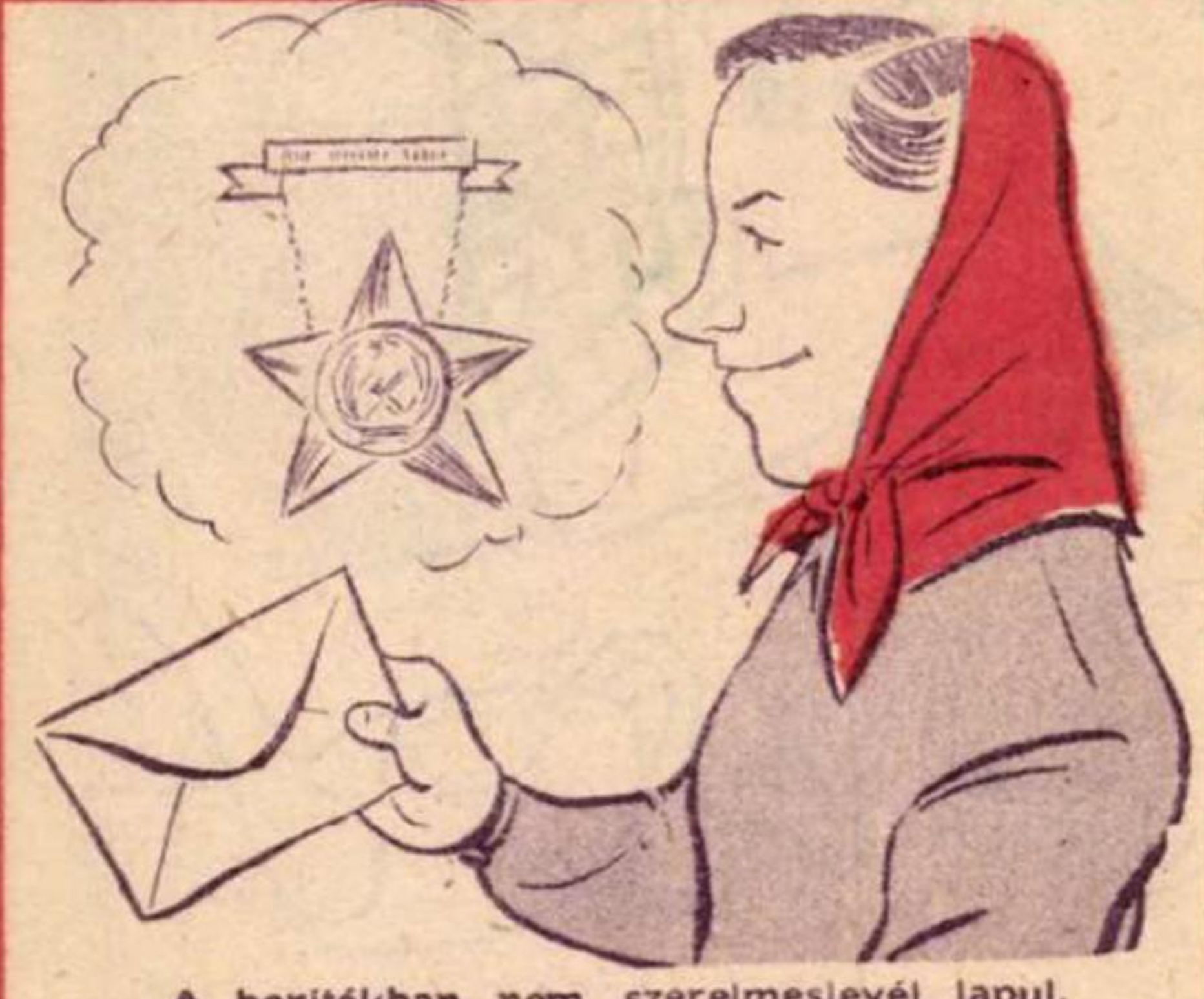

A borítékban nem szerelmeslevél lapul, hanem száz forint. Ennyit kapott jó munkája jutalmául Vér Mária. Amikor átvette a pénzesborítékot, elhatározta, hogy szabadulás után megszerzi a sztahanovista jelvényt is. Csak egy embertől függ, hogy Vér Mária megkapja-e a sztahanovista jelvényt, vagy sem. Vér Máriától.

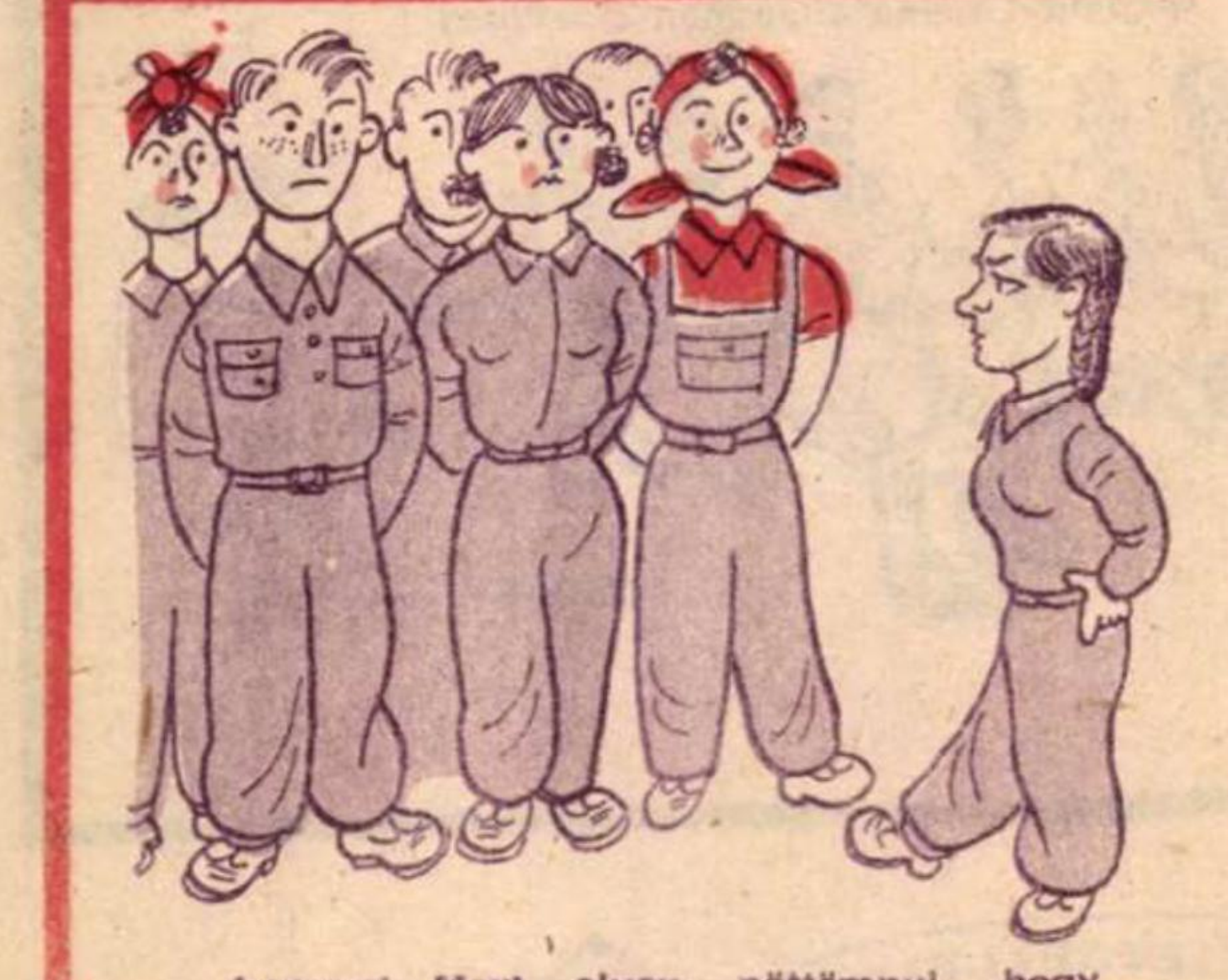

Lengyel Mari olyan pöttömnyi, hogy alig látszik ki a földből, de hangja állítólag szülőfalujáig, Nagykátáig is elhallatszik. Kis copfja mellett még tisztsége is van: bizalmi. Ha meglátják a copfjat, azonnal haptákba vágják magukat.

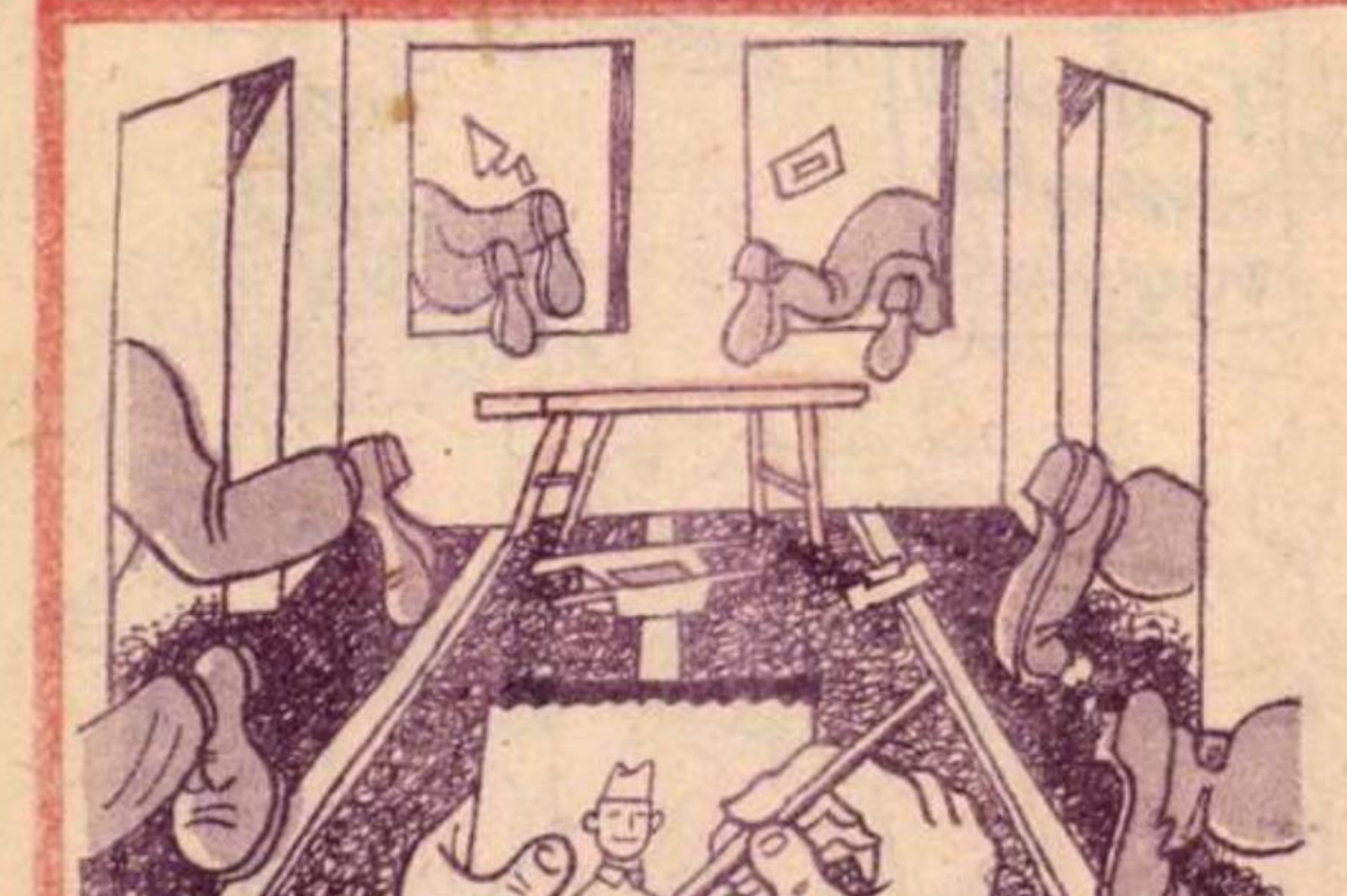

Hét fiú dolgozik az építkezésen. Olyan szégyenlősek, mint hét szál mimóza, és láttunkra úgy eltűntek, mint a kámfor, vagy még annál is jobban. Az építkezésen most már nem azt mondják, hogy: ne légy olyan szégyenlős, mint egy kislány, hanem ne légy olyan szégyenlős, mint egy kisfiú.

A Keltex-gyár mellett volt egy grund, tele hepehupával és kutyatejjel. Ezen a grundon egyszer csak megjelent egy csokor fiatalember, de nem focizni jöttek, azt ne hidd kedves olvasó. Ezek a fiatalok építő-ipari tanulók voltak, kőművesek, ácsok, vizesek (betonosok), akik azt a feladatot kapták, hogy építsenek egy házat. Aztán megérkeztek a korosabb fiatalok: az oktatók és a művezetők satöbbi. Honfoglalásképpen kitűztek egy táblát: az ilyen és ilyen számú tröszt MTH tanépítkezése. Ez a csicseri had nemrégiben hagyta ott a szűk iskolapadokat, ahol már elméletileg kiokosodtak az építés csínjairól és bínjairól. Nem kis feladatot kaptak, ezt érezték mindnyájan: nekik fiataloknak kell felépíteni egy házat. No ez nem olyan nagy dolog, mondhatja a tiszteletreméltó laikus, hiszen a téglát csak egymásra kell fektetni, miután az ember azzal az izével jól odacsapott egy pacni maltert, különben is láttam a híradóban, hogyan kell két kézzel téglát rakosgatni. Az ember rakja-rakja, aztán, ha eléri a tetőt, akkor már kész is a ház, kezébe nyomják a fizetést és fájront. Persze nem egészen így megy ez.

Először is el kell olvasni azt a plakátot, amelyen az áll, hogy: gyere építőipari tanulónak. Aztán az illető ifjú jelentkezik, megköti a szerződést, beköltözik az otthonba, beöltözik az egyenruhába. De akkor még nincs téglarakás és fándli, mert előbb következik az iskola, ahol megtanulják elméletben, hogyan kell mondjuk felhőkarcolót építeni, és csak azután kerülhet ki a tanuló egy ilyen tanépítkezésre, csak azután állhat meg a grundon üstökét vakarva: hű a nemjóját, hogyan kössem össze az elméletet a gyakorlattal. Ezért vannak az oktatók, akik megtanítják a fiatalokat erre a kötögetésre. Nekünk is elmondották, sose lehet tudni, mikor lesz szükségünk rá. Először is ki kell tűzni a házhelyet, aztán meg kell keresni a magassági pontokat, mert azok minduntalan elvesznek, ha az ember nem ügyel eléggé. El kell készíteni a minorállásokat. (Hogy ez micsoda, azt minden másodéves építőipari tanuló betéve tudja, tessék őket megkérdezni.) Következik az alapozás, és ehhez aztán kell néminemű tudomány, mert ha a háznak nincs biztos alapja, akkor jöhet egy szélvész és az egész házat elviszi mondjuk Rakamazra, és még mindig ez a jobbik eset. Aztán felhúzzák a külső és belső falakat, erre is nagyon kell vigyázni, mert szép dolog ugyan a pisai ferdetorony, de azért nem követendő példa. (Ja kérem, aki a Wesselényi-utcai építőipari iskolába járt, azzal ez nem fordulhat elő.) Most már csak a tető hiányzik és a ház nagyjából készen is van. Mostanában az építkezésen előregyártott elemekkel dolgoznak, amikor ezt meghallottuk, az az őrült ötlet jutott az eszünkbe, hogy talán majd egyszer lesznek olyan építészeti szakboltok is, ahova besétálsz, kérsz egy csinos kis kéményt, lehetőleg gólyafészekkel, becsomagoltatod az egészet fluszpapirba és hazaviszed. Egy másik alkalommal tűzfalat vásárolsz. De ez egyelőre csak fantázia.

Menjünk tovább, de ne el az építkezésről, hanem tovább a történetben. El kell mondanom, hogy milyen nagy kedvvel dolgoztak a fiatalok. Úgy dolgoztak, mint hat nagy, versenyeztek egymással és minden nap kiírták a versenyszázalékokat. Brigádok is alakultak, hogy jobban menjen a munka, mert a háznak határidőre készen kellett lennie, még ha nem is tudom, mi történik, akkor is. A tapasztalt öreg szakik segítették őket, és az ipari tanulók megmutatták, hogyan tudnak bánni a fándlival, a hóblival és a kortecsnivel.

Természetesen, fiatalokról lévén szó, volt azért sok zűr és kalamajka, mert ugyebár a késés csak nem akart megszűnni, és a kaszinózás sem akart kivesző fogalommá válni. A kaszinó tagjai létra tetején, állványokon, vagy habarcskészítés közben beszélték meg a vasárnapi gólhelyzeteket, ki nem használt ziccereket... A DISZ-nek meg kellett volna magyaráznia, hogy a társaskör ülései a munkaidő alatt nem befolyásolják előnyösen a termelés menetét, hogy finoman fejezzem ki magam. Dehát ami nincs, az nem tud magyarázni, még a legnagyobb jóindulattal sem. Egyszóval a DISZ-szervezetnek még a halvány nyomait sem fedeztük fel.

Délután aztán kolompolnak, leteszik a hóblit és haza vacsorázni az otthonba. Minden este van valamilyen szórakozás, program. Sokat járnak színházba, moziba, van szép könyvtáruk, kultúrgárdájuk, mindenki megtalálja azt, amit szeret. Nyáron aztán lemennek a Balatonhoz, vagy fel a hegyekbe.

Ilyen ma az építőipari tanulók élete. De kérdezz meg egy öreg szakit, hogyan is kezdte ő, és aztán kérdezz meg egy mostani kőműves gyereket, hogy tudja-e, mi az a kizeccölés, a köpködő, vagy a szezonmeló. Nem tudja és ez így van jól. Nem is fogja megtudni soha.

Hát ezt csinálják az építőipari tanulók a Budafoki-úton. Mondd csak Klári és te Jani, nincs kedvetek ehhez a szakmához?

Mikes György.

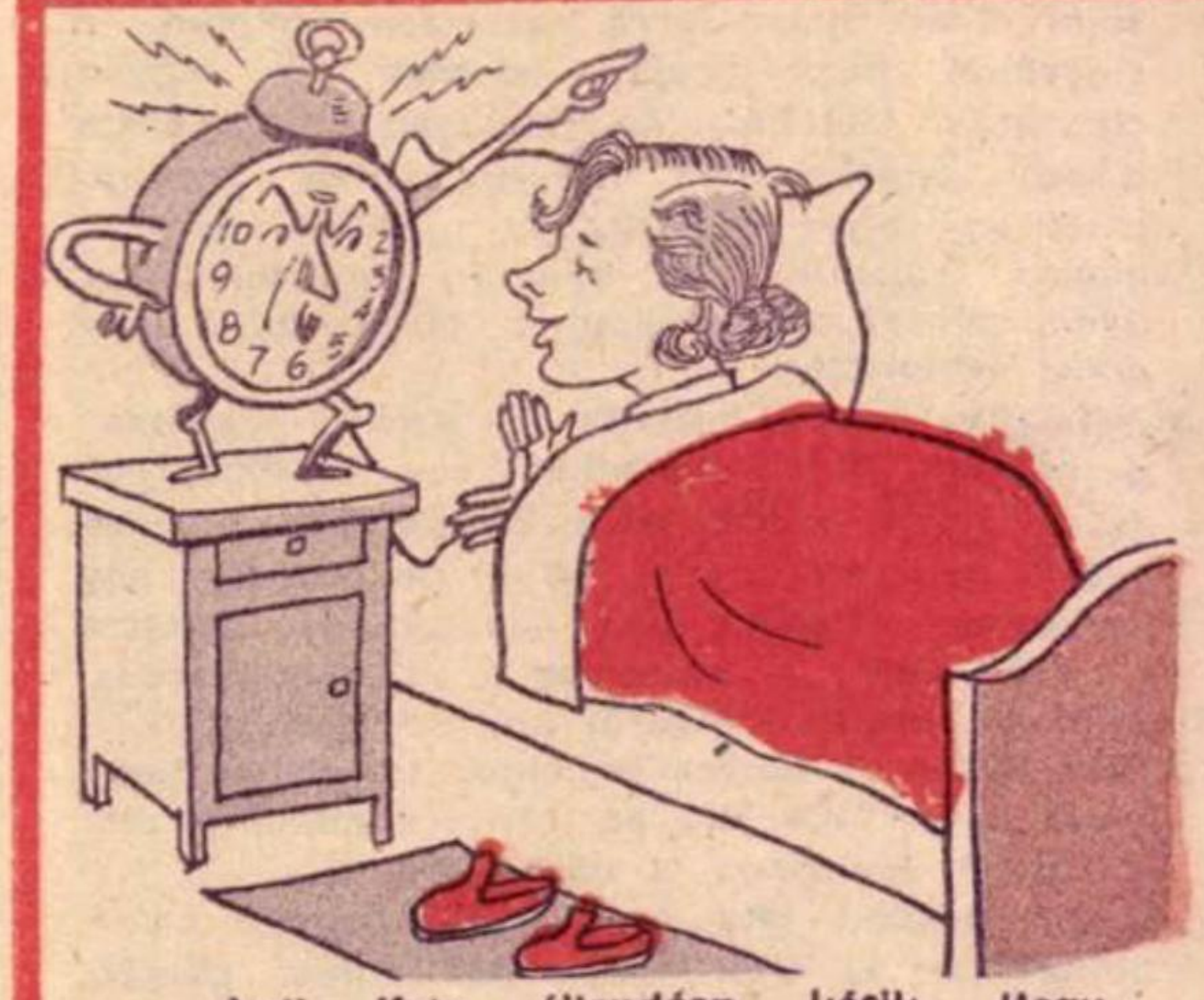

Acél Kata állandóan késik. Hogy miért? Állítólag, mert nincs vekkere. Társnői elhatározták, hogy vesznek neki egy ébresztőórát, de nem akármilyet, hanem olyat, amelyik veszekedni is tud, ha Kata nem akar kibújni az ágyból.

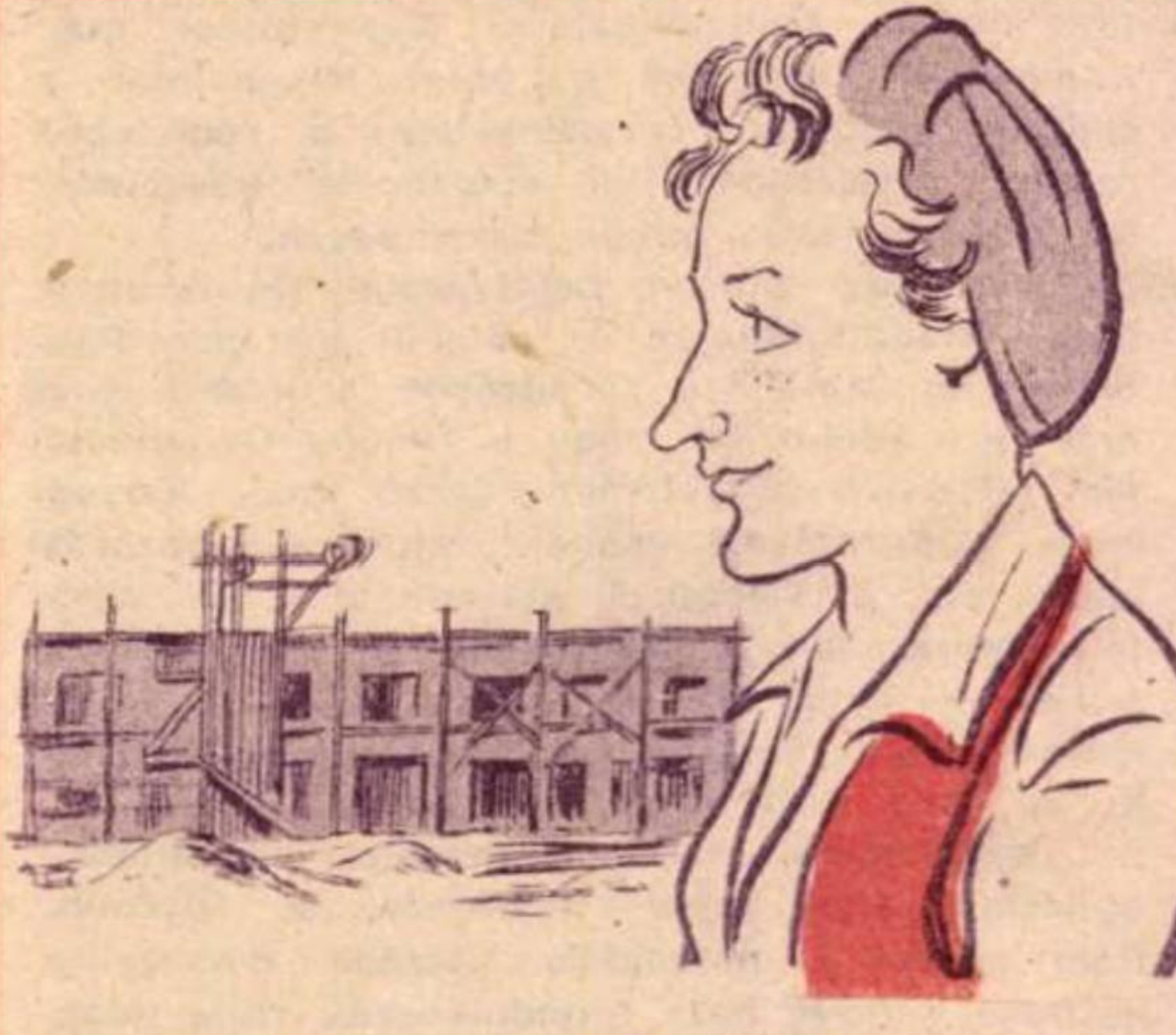

Kornéli Erzsébet tizenkilenc éves és már művezető. Amellett negyven gyerek pótmamája (igaz, hogy a gyerekek kétháron évvel fiatalabbak, mint ő.) Nincs bajusza, mégis tekintélyt tud tartani. El sem tudjuk képzelni, hogy mi lesz belőle mondjuk... mondjuk... húszéves korára.

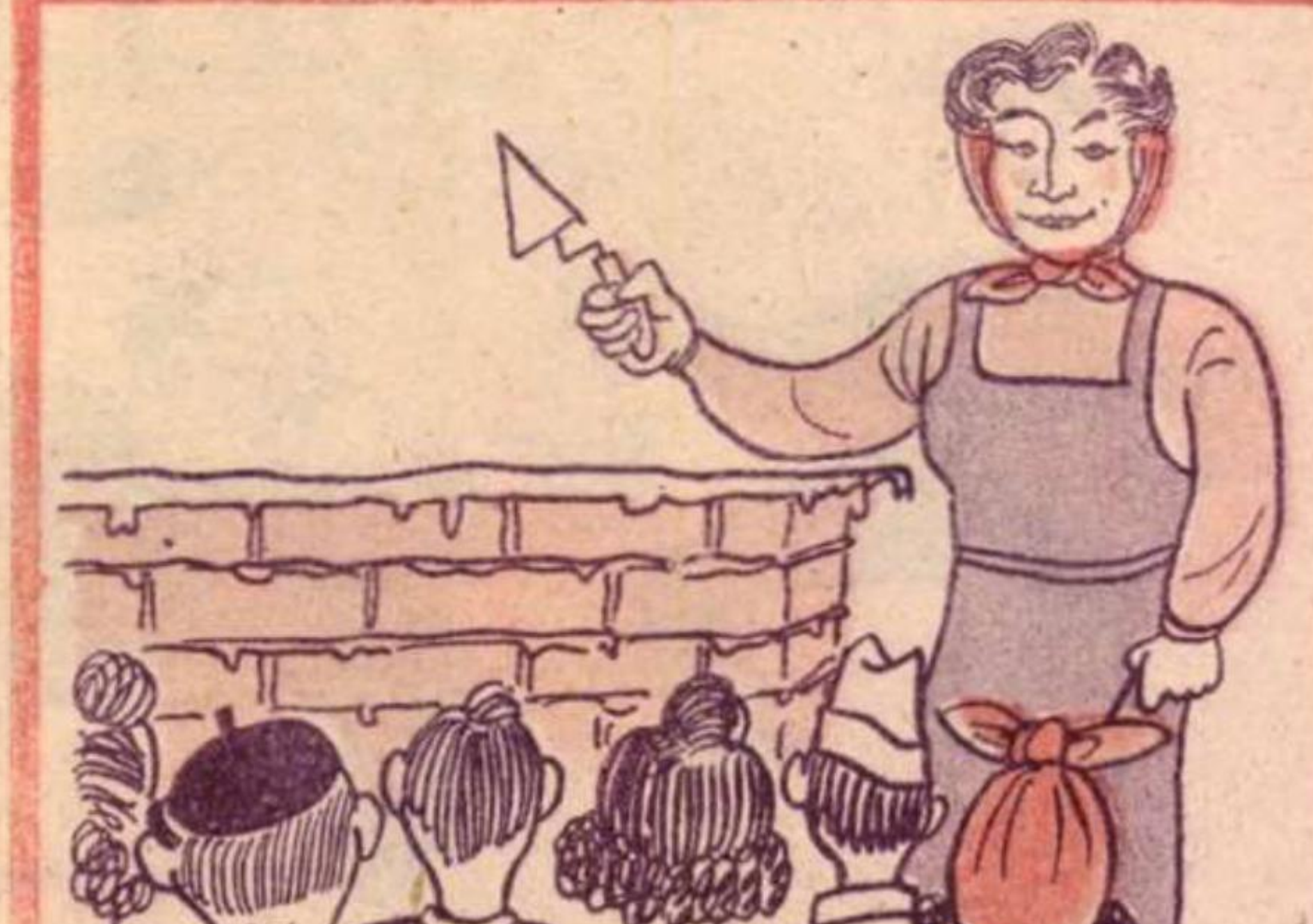

Morovi Erzsébet oktató arra tanítja a fiatalokat, hogyan kell vakolni, falat húzni... satöbbi. Itt ám nem lehet azt mondani, hogy nem készültem kérem szépen, mert akkor összedől a ház.

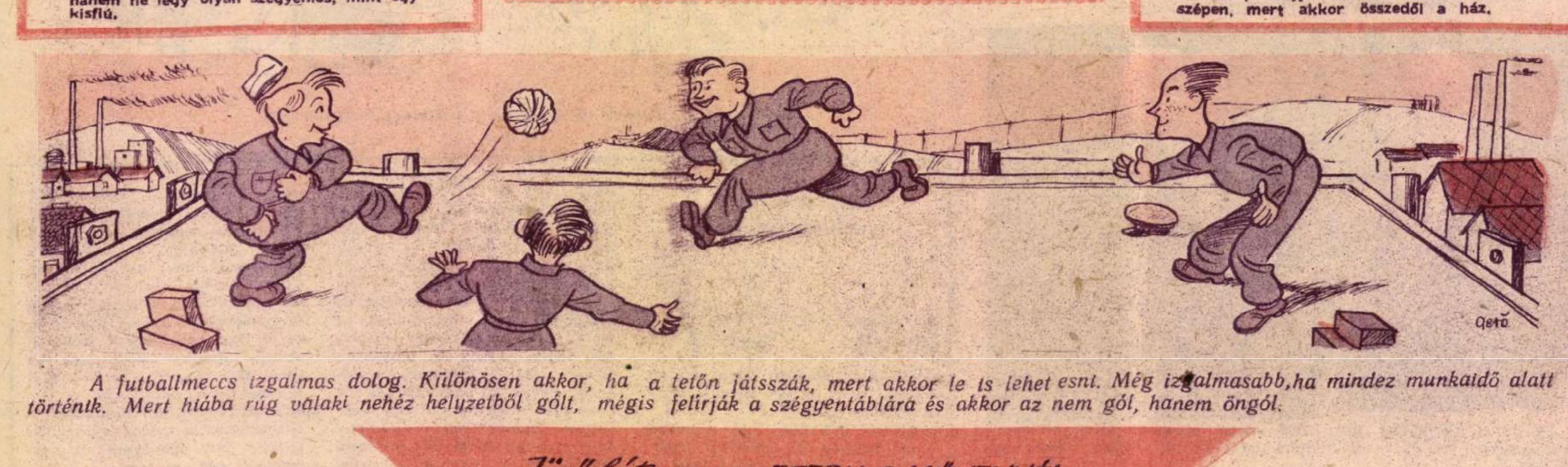

A futballmeccs izgalmas dolog. Különösen akkor, ha a tetőn játsszák, mert akkor le is lehet esni. Még izgalmasabb, ha mindez munkaidő alatt történik. Mert hiába rúg valaki nehéz helyzetből gólt, mégis felírják a szégyentáblára és akkor az nem gól, hanem öngól.

Jövő héten: az ETERNIT MŰVEKNÉL